SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 119, ЧИСЛО 2, П'ЯТНИЦЯ, 13 СІЧНЯ 2012 РОКУ | 1893 | Vol. 119, No. 2, FRIDAY, JANUARY 13, 2012 | $1.00

Громада зустрілася з видатними українськими істориками

Учасники зустрічі у Вашінґтоні (зліва): Юрій Добчанський, Сергій Плохій, Джованна Броджі, Франко Сисин, Богдана Урбанович, Зенон Когут, Андрій Бігун. Фото: Андрій Сороковський

ВАШІНҐТОН. – Українська громада в американській столиці мала рідкісну нагоду зустрітися з трьома видатними українськими істориками – Зеноном Когутом, Сергієм Плохієм та Франком Сисином у приміщенні Українського католицького крайового собору Пресвятої Родини. Зустріч відбулась за підтримки Бібліотеки собору, Вашінґтонського осередку Наукового Товариства ім. Шевченка і Вашінґтонської Групи.

Одночасна візита в листопаді 2011 року трьох провідних українських істориків до Вашінґтону стала можливою завдяки Асоціяції Слов'янських, Східньоевропейських та Евразійських досліджень, яка проводила у столиці США свою щорічну конвенцію.

Запрошених гостей українській громаді представив заступник голови Вашінґтонського осередку НТШ, завідувач Бібліотеки собору Пресвятої Родини Юрій Добчанський.

Історики З. Когут і Ф. Сисин відомі як піонери українських досліджень в США, С. Плохій народився в підрадянській Україні, одержав вищу освіту і займався науковою діяльністю в Дніпропетровську перед приїздом до Америки.

З. Когут одержав докторський ступінь в Університеті штату Пенсильванія. Спеціяліст з історії XVII ст., він є автором ґрунтовного

(Закінчення на стор. 16)

Побажання владі на Новий 2012 рік від відомих людей України

Непростий, політично неспокійний, фінансово важкий, емоційно напружений 2011 рік минув. Уже кілька днів ми живемо в Новому році. Кореспонденти аґенції УНІАН запитали громадських та культурних діячів, популярних авторів, людей, котрі стали відомі суспільству через свою активну позицію, чого б вони хотіли побажати в новому році співгромадянам, владі, опозиції, українській Церкві.

■ **Василь Шкляр,** письменник:

Щоб нам, українцям, усміхнулася доля, я за професійною звичкою знайшов побажання в назвах давніх добрих книжок. Побажання – народові, владі, опозиції, церкві, журналістам. Гадаю, тут без зайвих пояснень видно, що кому адресується:

„Дожити до світанку", „Піти й не повернутись", „На білому коні", „Єдина", „Честь мені дорожча". Слава Україні!

■ **Олександер Ковальов,** провідник громадського руху „Ніхто, крім нас":

Хотів би привітати всіх українців та особливо ветеранів, чорнобильців та афганців. Ви – молодці, у вас є сила та мужність ставати на захист громадян. Під час виступу під парляментом 20 вересня 2011 року ми показали, що в Україні живуть активні та безстрашні люди, а не покірне населення. Цей рік для нашого руху був цікавий і непростий. Цікавий тому, що, всупереч нашим намірам, ми раптом стали центром суспільних очікувань та об'єктом пильної уваги влади. Протести не є для нас самоціллю. Ми просто вчили людей боротися. Ми хотіли показати, що є способи відстояти умови для свого виживання. Донбас, звідки я родом, свого часу постраждав від Голодомору. Сьогодні, не закликаючи до непокори та протестів, я запитую всіх: якби українці зважилися на масові голодні повстання у 1932-1933 роках, скільки б мільйонів залишилося жити? Вижило б набагато більше!

Владі я бажаю мудрости й розуміння, що люди – це не просто населення, не просто ті, кому слід підняти тарифи й скоротити пільги. Це і ваші роботодавці, і ваші діти. І реформи не повинні бути болісними, тим більше на тлі зростання вашого добробуту.

Опозиції я бажаю здатности об'єднуватися та сили. І зараз не розумію, як вони ось так дозволили етапувати свого провідника до колонії в переддень Нового року. Вступитися за працівницю громадського руху „Ніхто, крім нас" Юлію Літохіну під час наступу податківців на приміщення організації за півгодини зійшлося 100 осіб. А опозиціонери дозволили відвезти Юлію Тимошенко навіть без потужного пікету.

Церкві я бажаю єдности. А нам з вами – любови (бо нею все покривається), стійкости та мужности. Ми не повинні нікого й нічого боятися.

■ **Оксана Забужко,** письменниця:

У ресторані мене ошелешила офіціянтка. Вона уважно подивилася на мене й сказала: „Я бачила вас по телевізору і тепер роблю те, що ви сказали. Я читаю книжки,

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ю. Тимошенко була непритомною

ХАРКІВ. – Перший заступник голови партії „Батьківщина“ Олександер Турчинов заявив 10 січня, що 6 січня колишній прем’єр-міністер України Юлія Тимошенко, яка утримується у Качанівській виправній колонії ч. 54 у Харкові, понад дві години була непритомною. Це сталося одразу після прийняття ліків, які дали їй працівники колонії. Сокамерниця Ю. Тимошенко протягом 20 хвилин не могла достукатися у двері, щоб до камери привели лікаря. При цьому О. Турчинов нагадав, що у камері ведеться постійне відеоспостереження. „Медичні працівники не відразу змогли вивести хвору з того критичного стану, в якому вона перебувала, тобто повернути її до життя“, – сказав О. Турчинов. В колонію викликали працівників Міністерства охорони здоров’я, які близько 2-ої год. ночі провели консиліюм і вирішили терміново зранку 7 січня обстежити Ю. Тимошенко у клінічних умовах. *(УНІАН)*

О. Тимошенко у Празі

ПРАГА, Чехія. – Чоловік Юлії Тимошенко Олександер Тимошенко, який отримав політичний притулок у Чехії, в грудні 2011 року подав документи на реєстрацію Міжнародної громадської організації „Батьківщина“. Про це 9 січня повідомило Радіо „Свобода“. „Разом з колегами ми засновуємо міжнародне громадське об’єднання „Батьківщина“ з метою аналізи дій сьогоднішньої влади та її злочинної діяльности з грабування України, висвітлення дій влади Віктора Януковича в закордонних виданнях, постійне дослідження дотримання прав людини і свобод громадян, а також принципів демократії в Україні“, – зазначив О. Тимошенко. Також, за його словами, в цілі міжнародного об’єднання входитиме тісна співпраця з діяспорою. *(Радіо „Свобода“)*

Монтаж нового укриття на ЧАЕС

КИЇВ. – „Монтаж металоконструкцій нового екологічно безпечного укриття на Чорнобильській атомній електростанції розпочнеться вже навесні, – заявив 10 січня голова Державного аґентства України з управління зоною відчуження Володимир Холоша. – А у 2015 році, я маю надію, ми будемо бачити над об’єктом нове укриття“. Згідно з проєктом, нове укриття через тяжку радіяційну ситуацію на об’єкті буде споруджуватися поруч з ним, а потім по рейках насунуте на нього і загерметизоване. В. Холоша розповів, що старе укриття ще 15 років прослужить, поки не збудують нове. *(Радіо „Свобода“)*

В Україні чекають вибачення за наклеп

КИЇВ. – Міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко заявив 10 січня, що головний державний санітарний лікар Росії Генадій Онищенко має публічно вибачитися за свої висловлювання щодо контролі в Україні за якістю продуктів харчування. Г. Онищенко заявив: „З’явилася серйозна проблема: у 2012 році в Україні профілактикою холери серед людей будуть займатися не медики, а ветеринарна служба. Це означає, що вже з травня ми досить серйозно посилимо нагляд на кордоні з Україною“. Г. Онищенко не виключив закриття кордону з Україною, зміни умов майбутнього літнього відпочинку російських дітей та переведення їх з українських оздоровниць до Росії. У свою чергу, голова Державної ветеринарної й фітосанітарної служби України Іван Бісюк заявив, що реформа харчової галузі передбачає створення єдиного компетентного органу на основі цієї служби, тож не тільки ветеринарні лікарі контролюватимуть якість продуктів харчування для людей. *(УНІАН)*

Будинок І. Сікорського хочуть зруйнувати

КИЇВ. – У незалежній Україні авіоконструктора Ігоря Сікорського згадали, визнали, почали знімати фільми про нього, писати книжки, проводити конференції та круглі столи. Нещодавно одну з столичних вулиць перейменували на честь геніяльного земляка. А тим часом на Ярославовому Валу, 15-б, донині стоїть триповерховий будинок, збудований 1904 року батьком І. Сікорського. Ще донедавна на ньому була меморіяльна дошка, встановлена на честь 100-річчя від дня народження творця авіяції. Саме у дворі цього будинку І. Сікорський обладнав столярну майстерню, де виготовляв деталі до своїх літальних апаратів, сконструював свій перший гелікоптер. Хоча ця будівля кільканадцять років перебуває у запустінні та пережила останнім часом кілька підпалів, вона дотепер залишається живим та правдивим свідком причетности генія авіяції до Києва. Доведення її до ладу стало б справжнім вшануванням І. Сікорського на батьківщині. Але депутати Київської ради вкупі з чиновниками Міністерства оборони (саме цьому відомству належить історична будівля) , як повідомило 10 січня Радіо „Свобода“, вирішили зруйнувати будинок і поставити замість нього ще одну „висотку“ торговельного центру. Садибі І. Сікорського лишилися лічені дні. Надто привабливе місце її розташування – в самому центрі історичного Києва. *(Радіо „Свобода“)*

Листівки і фарба проти В. Януковича

ДОНЕЦЬК. – В центрі міста 10 січня було розклеєно листівки, у яких у стилі передвиборної кампанії Віктора Януковича зразка 2009 року зазначені його обіцянки, а поверх них намальована печатка „не виконано“.

Ініціятивні мешканці Донецька, які вирішили ніяк не оформлюватися організаційно і не придумувати собі жодних назв, поширили заяву й розклеїли листівки з закликом звільнити В. Януковича з посади Президента за невиконані ним передвиборні обіцянки.

„Програма В. Януковича не варта навіть паперу, на якому вона надрукована“, – написали активісти.

Останнім часом у Львові, Києві, Запоріжжі та інших містах були заляпані фарбою вітальні щити з зображенням Президента В. Януковича. *(„Українська правда“)*

Такі листівки з’явилися в Донецьку.
Фото: „Українська правда“

Обіллятий фарбою щит з портретом Віктора Януковича у Києві.
Фото: „Українська правда“

Попри заборону вшанували С. Бандеру

ОДЕСА. – На відзначення 103-ої річниці з дня народження Степана Бандери обласна організація Всеукраїнського об'єднанна „Свобода“ заздалегідь подала заяву на проведення урочистої ходи від головного корпусу університету до пам'ятника Івановi Франкові.

Але партія „Родіна“ та інші проросійські організації теж подали свої заяви на власні акції за цим же маршрутом, тому окружний адміністративний суд, як і слід було чекати, заборонив ходу націоналістів.

Та одеські „свободівці“ від свого наміру не відмовилися. 1 січня близько 100 осіб піднялись Потьомкінськими сходами до пам'ятника Дюкові Рішельє і провели там віче.

Майоріли державні прапори, учасники акції тримали в руках портрети С. Бандери та інших борців за національну незалежність. Упевнености у власних силах і оптимізму додавали написані на великому транспаранті слова Тараса Шевченка: „І оживе добра слава, слава України“.

Сергій Горицвіт

Віче одеських „свободівців“ на Потьомкінських сходах. Фото: tsn.ua

Плач скрипки на знак протесту

СЕВАСТОПІЛЬ. – 28 грудня 2011 року біля міської ради, депутати якої збиралися на сесії затверджувати бюджет на 2012 рік, зазвучала-заплакала скрипка. Маленький музикант, хоч мрячив дощ, грав одну з мелодій Вольфґанґа Моцарта.

На великому плякаті була зазначена вимога скрипаля: „Не хочу грати у тетріс, я хочу грати Моцарта“. Тетріс – це популярна комп'ютерна гра. Поруч малювала етюд юна художниця-пікетувальниця.

В такий спосіб юні севастопольці висловили протест проти скорочення фінансування шкіл естетичного виховання, що неминуче має призвести до зростання оплати за навчання і скорочення числа учнів більш як у три рази.

Пікет біля міської ради з участю двох школярів влаштувала громадська організація „Севастопольські мами“.

Станіслав Змієвський

Маленький скрипаль у пікеті. Фото: new-sebastopol.com

Побажання ...

(Закінчення зі стор. 1)

слухаю музику, гуляю з дітьми та дивлюся на небо. І щаслива з того“. Я пізніше пригадала, що справді казала це в якомусь інтерв'ю.

Тож бажаю всім бути в гармонії з собою, цінувати те благо, яким є життя, та боронитися від усієї навали бруду, який на нас скидають, щоб ми забули себе й розучилися бути щасливим.

Давайте пам'ятати, що життя саме по собі є благо.

■ **Руслан Забілий,** директор львівського Музею-меморіялу жертв окупаційних режимів „Тюрма на Лонцького“:

Коли аналізуєш, що відбулося торік, хочеться згадати гарні події... Ми з колегами не лише відстояли нормальну роботу музею, ми добилися того, що музей-меморіял окупаційних режимів передають від Служби безпеки України Міністерству культури. Тож я сподіваюся на стабільну роботу й на можливість здійснити наші задуми.

Владі хотілося б побажати дій, які б викликали до неї більше довіри та більше розуміння з боку народу, а також тих чеснот, які б відповідали суті людської натури. Спокусу владою можна пройти з честю та гідністю. І відповідне ставлення народу до влади, її популярність є індикатором того, наскільки українці щасливі, наскільки задоволені життям, упевнені у завтрашньому дні та як вони комфортно почуваються на роботі, у сім'ї, державі. Влада мала б замислитися над цими питаннями та бути розсудливою у своїх вчинках. А пересічним українцям хочу побажати злагоди, терпимости.

■ **Леонід Кравчук,** перший Президент України:

Бажаю людського щастя, віри, добра, терпіння, християнського ставлення до життя через любов, Божої ласки. Для нас це – фундаментальні речі.

Кожен рік люди звертаються до Бога, дякують за милості, просять, щоб Він своєю Благодаттю допоміг вистояти в життєвих негараздах. Але настрій у суспільстві важкий. Ми частково самі винуваті в цьому.

Якщо 20 років критикувати себе за якоюсь схемою, повторюючи критиканські кліше та штампи, краще не стане.

Коли люди починають про себе говорити погано та перестають вірити у свої можливості, до них інші ставляться так само.

Сторонні бачать, що люди цієї країни не хочуть нічого виборювати, вони нібито йдуть за визначеним для них сценарієм. Ідуть на вибори та обирають не тих, кого потрібно обрати, а тих, кого їм нав'язують. Вони не хочуть зрозуміти, що в їхніх руках знаходиться влада. І як вони проголосують, то така влада і буде. Вони кажуть: нас обдурюють, нас шантажують, нас купують. Люди добрі, купують тих, хто продається. Не може бути іншого.

У людей є проблеми, вони є в кожного. У мене вони теж є. Я не можу сказати, що я є щасливий. Це неможливо, коли Україні живеться не так легко, як би мені хотілося. Але я прийняв для себе філософію буття, будівництва, боротьби.

Ми помиляємося, та виправляємося, ми будуємося. Ми не будемо щасливими, коли самі цього не захочемо, коли не домовимося самі з собою.

■ **Валерій Димов,** директор центру суспільно-інформаційних технологій „Форум“:

Хотів би, щоб благословення Боже так змінило цю владу, щоб вона зрозуміла: всяке розділене царство згине, а розділений дім спустошиться.

Це стосується не лише держави та її цінностей, а й власних статків носіїв влади. На жаль, деколи вони виконують сценарії роз'єднання та розділення України, які нав'язуються з-за кордону.

Наші політики вважають себе першими в Україні, але в кремлівських розкладах розділення вони є останніми. Їх там не шанують.

Вікторові Януковичеві хочу побажати, щоб він перестав бути забобонним і став віруючим. Він не повинен боятися свого народу. Також бажаю, щоб він припинив бути телям, яке намагається смоктати двох мам, бо мати завжди одна, і тоді він стане українським президентом.

Тоді він перестане боятися Володимира Путіна з Дмитром Медведєвим та їхніх „смотрящих“ в уряді, перестане боятися попів-вояжерів, а стане людиною, здатною дбати про народ.

Влада має припинити мислити в дусі: нам би день простояти та ніч прокрасти. Вони мусять припинити роздавати те, що їм не належить і почати збирати для тих, кому це належить. Припинити розділяти людей і почати їх об'єднувати.

Політичне об'єднання стосується кожного з них. Бажаю їм, щоб їхні новорічні привітання збігалися з їхніми ділами, щоб вони позбулися фарисейської закваски.

І тоді паростки взаєморозуміння, які демонструють українські священики різних православних церков України, стануть наріжним каменем Єдиної Помісної Церкви та єднання між людьми.

Юлії Тимошенко та Юрієві Луценкові бажаю сили духу, щоб вони подолали важкі випробування – не лише фізичні, а й моральні, духовні. Бажаю їхнього визволення з в'язниці.

Опитувала **Маша Міщенко**

АМЕРИКА І СВІТ

Зменшення військових витрат – це не зменшення безпеки

ВАШІНҐТОН. – Президент Барак Обама 5 січня презентував у Пентаґоні програму „Зміцнення ґльобального провідництва США: пріоритети оборони в XXI ст.". Програма передбачає зменшення військових витрат, але таке, котре, на його переконання, не вплине на здатність країни боротися з тероризмом і на спроможність конкурувати з стратегічними противниками. Цей плян Президента натрапив на гостру критику з боку республіканців – вони вважають, що цим буде порушено один з ключових принципів військової доктрини США – можливість провадити дві великі війни водночас. Прихильники запропонованої Б. Обамою програми нагадують, що в останнє десятиріччя країна брала участь у декількох великих воєнних конфліктах, що привело до значних людських жертв і також до фінансових втрат. *(„Голос Америки")*

У США зменшується безробіття

ВАШІНҐТОН. – 6 січня Департамент праці оприлюднив звіт, згідно з яким у грудні минулого року створено 200 тис. нових місць праці і безробіття впало до найнижчого від 2009 року рівня. Тепер воно становить 8.5 відс. При цьому всі нові місця праці створено в приватному секторі – транспорті, роздрібній торгівлі і охороні здоров'я. *(„Голос Америки")*

Іран не створює ядерної зброї

ВАШІНҐТОН.– Секретар Департаменту оборони США Леон Панетта заявив 8 січня в інтерв'ю для програми „Face the Nation" телемережі CBS, що Іран в даний час не створює ядерної зброї, тому політику щодо нього слід обмежити дипломатичним і економічним тиском. Водночас Л. Панетта підкреслив, що Теґран покищо намагається створити для себе „певні можливості у ядерній ділянці". Але як тільки перейде„червону лінію", тобто почне створювати атомну зброю, тоді США можуть вдатися до будь-яких засобів щодо Ірану. *(„Кореспондент")*

Майбутнє Північної Кореї непокоїть її сусідів

ПЕКІН. – 9 січня до китайської столиці прибув з триденною візитою Президент Південної Кореї Лі Мйон Бак. Очікується, що під час його зустрічі з Президентом Китаю Ху Цзіньтао мова буде йти про розвиток ситуації в комуністичній Північній Кореї після смерти її провідника Кім Чен Іра, якого поховали наприкінці грудня минулого року. Також серед найбільш ймовірних питань обговорення – стратегічна співпраця між Південною Кореєю та Китаєм і проблема миру та стабільности на Корейському півострові. *(„Газета по-українськи")*

США не дозволять заблокувати Ормузьку протоку

ВАШІНҐТОН. – 8 січня Секретар Департаменту оборони Леон Панетта заявив, що США вдадуться до силових засобів, якщо Іран спробує заблокувати Ормузьку протоку. Іран вже не один раз обіцяв зробити це у відповідь на міжнародні санкції, котрі стосуються його нафтової промисловости. Ормузька протока служить виходом з Перської затоки в Оманську і далі в Арабійське море. Вона є головним транспортним коридором, через який нафта з країн Перської затоки постачається в різні країні, в тому числі й у США. *(„Кореспондент")*

Іран засудив громадянина США на кару смерти

ТЕҐРАН, Іран. – Суд в іранській столиці 4 січня засудив 28-річного американця іранського походження Аміра Гекматі до смертної кари, звинуватившим його у шпигунстві на користь США. Родичі А. Гекматі, які живуть у штаті Арізона, називають звинувачення проти нього зфабрикованими і кажуть, що до Ірану він їхав не для шпигунства, а щоб побачитися з обома своїми бабусями. А. Гекматі служив у війську США, був морським піхотинцем і перекладачем з арабської мови. *(„Кореспондент")*.

ТОЧКА ЗОРУ

Чи українці вже забули про свободу і гідність?

Коли пишу – українці, то маю на увазі не тільки діяспору, але й усіх громадян України. Перед самим Новим роком в Україні відбулись певні події, які б у цивілізованих країнах коштували не тільки посад, але й сколихнули б суспільство! Визначати напрямок розвитку країни – у деспотичне минуле, чи цивілізоване майбутнє – повинна не одна людина, а саме суспільство, якого цей розвиток стосується. Але суспільство може реаґувати тільки тоді, коли воно себе почуває вільним і знає, що таке гідність людини, гідність країни, гідність нації.

І саме тут натрапляємо на питання: чи українці вільні? Чи вміють, або – чи можуть користуватися свободою слова, свободою руху, свободою совісти? Чуємо щодня про „демократію", але не про свободу чи людську гідність, яку так нещадно нищить так зване „незалежне судочинство", яке в Україні демонструють „судами" над Юрієм Луценком та Юлією Тимошенко.

Недавно по різних каналах телебачення передавали коротке інтерв'ю з юнаком, учасником мирної протестної акції в Сирії, який щойно пережив складну операцію поранених ніг, але сказав: „Свобода і гідність – важливіші від хліба!".

Життєвий рівень та умови, в яких живе населення названих країн, ніяк не прирівняєш до України, бо й клімат у них дуже відмінний. Прирівняти можна хіба багатих диктаторів і їхні родини та українських олігархів і мільйонерів у Верховній Раді України, а також Помаранчеву революцію та рух, який довів до повалення диктаторів в Тунісі, Лібії та Єгипті. Різниця між рухом в арабських країнах та Україною зараз полягає в тому, що населення арабських країн ще вірить у перемогу свободи і гідности, а в Україні починають забувати про свободу, а про гідність перестали й згадувати.

В історії України ми можемо знайти багато прикладів, коли люди задля свободи й гідности йшли на жертви, вмирали від мук та терору в царських тюрмах, в сибірських засланнях, в комуністичних концтаборах, якими був усіяний СРСР.

Під сучасну пору ми натрапляємо на окремі групи або особи, які вболівають не за гідність взагалі, яка б принесла всім і соціяльну справедливість, але за свої пільги, пенсії, за нижчі ціни, за нижчі податки і т.п. Отут і бачимо різницю між рухом в арабському світі за свободу й гідність та протестами окремих, ізольованих від себе, груп – пенсіонерів, аґрарників, афганців, чорнобильців, малих підприємців, студентів, які вболівають не за свободу й гідність взагалі, а за свої вузькі інтереси, які можна було б задовільнити, якщо б змінити всю окупаційну владу і її систему.

Сторонній людині у вічі впадає неймовірна байдужість отих 45.47 відс. виборців за кандидатку на президента України Ю. Тимошенко. Саме „суд" над Ю. Луценком та Ю. Тимошенко є прикладом того, що може бути завтра, коли ми мовчатимемо сьогодні!

Щоденна брехня про „верховенство права", про те, що „історично так склалося", про „небезпеку українізації" України, про „реґіональні мови", маючи на меті русифікацію всієї України, є тією самою пропаґандою окупаційного режиму, якою отруюють українців протягом майже 90 років!

Саме зараз потрібно було б перевидати книжку „Окупанти без маски" (документи з архівів КҐБ), оскільки окупанти стають дедалі нахабнішими. Найкращим доказом окупаційного стану в Україні є те, що В. Янукович на посаді президента не в стані змінити міністра освіти, який своєю антиукраїнською діяльністю став відверто на шлях служіння імперським амбіціям своїх ідейних керівників у Кремлі.

„Історик" Дмитро Табачник повиннен би знати у XXI ст., що Архиєпископ Англіканської церкви в Кентербері Ґордон Ланґ ще у 1934 році говорив перед Палатою лордів про 6 мільйонів померлих від голоду у „Південній Росії" (тобто, в Україні).

Слова арабського покаліченого юнака, який і далі хоче боротися проти диктатора, про те, що свобода і гідність важливіші від хліба, повинні б пригадати усім в Україні, що Голодомор був не тому, що в Україні не було хліба, а тому, що диктаторський большевицький режим забрав хліб, щоб знищити гідність українських хліборобів і їх інтеліґенцію.

Англійське прислів'я каже, що пекло від раю ділять милі, а рай від пекла віддалений всього на один інч. Саме це слід пам'ятати, коли окупаційна влада обіцяє поліпшення вже сьогодні, а на увазі має закріпачення вже завтра, бо втратити свободу можна значно швидше, ніж її здобути.

Йосиф Сірка,
Торонто

Антиукраїнська акція відбулася в Одесі

ОДЕСА – З нагоди 220-ої річниці укладення Яccького мирного договору між Росією і Османською імперією, що знаменував завершення російсько-турецької війни, в Одесі 9 січня було влаштовано „автопробіг" під імперськими прапорами.

Ініціювало цю акцію українофобське громадське об'єднання „Дозор". Опівдні біля пам'ятника цариці Катерині II відбулося віче, на якому виступаючі уславлювали німкеню Софію-Авґусту-Фредеріку Ангальт-Цербст-Дорнбурґ, що стала російською імператрицею, безпідставно вважаючи саме її засновницею Одеси, котра виникла на місці відомого з XIV ст. українського Хаджибея-Коцюбієва.

Прихильники так званого „Русскаго міра" називали героями російсько-турецької війни (1787-1792) лише Олександра Суворова та Григорія Потьомкіна, забувши про вагомий внесок у визволення рідного краю українського козацтва під керівництвом кошового Сидора Білого, отаманів Антона Головатого та Захара Чепіги.

Фіналом акції став „автопробіг" під російським прапором і прапорами україноненависницьких організацій Одеси та Криму. Подібними акціями місцеві українофоби за підтримки міської влади вже відзначали раніше роковини Переяславської ради та 300-річчя Полтавської битви. Вони мріють про відродження колишньої Новоросії, про повернення України до імперії і свої шовіністичні погляди безперешкодно пропаґують на так званих „лекціях патріотизму" в одеських школах.

Сергій Горицвіт

Проросійський „автопробіг" в Одесі біля пам'ятника Катерині II.
Фото: Сергій Горицвіт

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Газопровід – перевага чи зашморг?

25 років тому завершено будівництво газопроводу „Прогрес" – останньої черги Газотранспортної системи (ГТС), що з'єднала газові родовища далекої російської півночі з европейським споживачем. Три інші газогони цього комплексу – „Братерство", „Уренґой-Помари-Ужгород" і „Союз" введені в експлуатацію раніше. Без перебільшення, то був ґрандіозний проєкт XX ст.

Тепер на всіх рівнях – побутовому, журналістському, дипломатичному – міжнародну газову артерію називають досить прозаїчно: труба.

Після розпаду СРСР її найважливіша експортна частина залишилась за Україною, разом з унікальними, найбільшими в Европі, підземними сховищами газу – Богородчанським (Івано-Франківщина) і Більче-Волицько-Угерським (Львівщина). У них запомповується газ, який не потрібен у великій кількості влітку, зберігається там, а взимку транспортується до користувача. Тільки Україна має такі сховища, розташовані недалеко від европейського і вітчизняного споживача.

Таким чином Українська держава стала власником ключової енерґетичної інфраструктури континенту, завдяки якій можна було стати поважним партнером в европейському домі.

Україна не скористалась цим. Ситуацію прекрасно зрозуміла Росія і всіма способами хоче заволодіти українською ГТС, намагаючись переконати Европу, що Україна є ненадійним транзитером газу.

Звичайно, певні проблеми в газовому секторі Україна має, і то завдяки корупції. Надію на покращення ситуації покладали на Брюсельську декларацію, яку підписала тодішній прем'єр Юлія Тимошенко.

Зокрема документ передбачав модернізацію обладнання газопроводів, розділення функцій видобутку і транспортування газу, що унеможливило б монополізацію і зловживання цінами, присутність в Україні европейських спеціялістів тощо, словом, встановлення чітких правил, які відповідали б інтересам країни, а не певному колу осіб по обох кінцях труби.

Росії це не сподобалось. Щоб не дратувати Кремль і здобути його прихильність перед українськими президентськими виборами 2010 року, на яких прем'єр кандидувала, виконання домовленостей відкладено в довгу шухляду. Якщо знехтування брюсельською угодою, що була чи не одним з останніх шансів для незалежности держави, минуло непомітно, то підписання досі незрозумілого пакту Тимошенко-Путін про найвищі за всю історію незалежности газові ціни збурило суспільство.

Російський „Ґазпром" вимагає за дешевий газ великих економічних поступок, пробує заволодіти ГТС і створити на цій основі політико-економічний союз. Керівництво України схильне пристати на „дружні" пропозиції і переконує людей, що ці пропозиції не несуть жодної небезпеки, а спрямовані на покращення життя українців. Такі балачки є нічим іншим, як фіґовим листком для гарячкових антиконституційних рішень в інтересах олігархів, адже ГТС за законом є власністю держави і не підлягає жодним маніпуляціям.

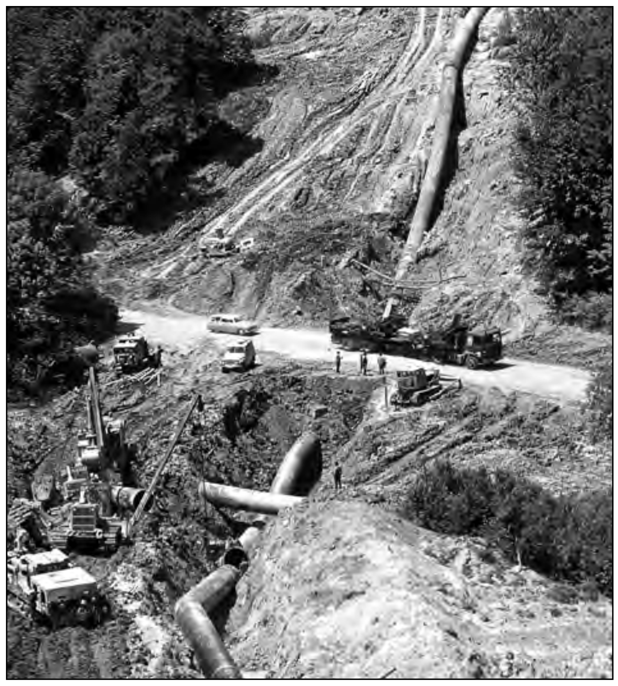
Загнані в кут по своїй волі влать імущі лякаються ще й газогонів в обхід України. Хоча ніхто ще не довів реальної можливости заповнення збудованого росіянами „Північного потоку" чи европейського південного „Набукко" (який ще на папері) необхідною кількістю газу.

Хто слідкує за газовими перипетіями, знає думку незаанґажованих економістів і політиків: негайними і рішучими діями можна зберегти ГТС і поступово позбутись енерґетичної залежности.

Уряд замість того, щоб на колінах випрошувати у Кремля дешевий газ, мав би добитись у міжнародних судах зменшення ціни на російське паливо, як це зробили французи, італійці, греки та інші. Далі – встановити европейські ціни на транзит, а не дивувати світ сміховинно низькими цінами на користь „Ґазпрому". Вимагати від Росії за оренду військово-морської бази в Криму оплату на основі ринкових, міжнародних умов.

Одночасно треба споруджувати термінал для прийняття дешевшого зрідженого газу з Африки за методом Европи. Занадто довго чомусь шукають місце для його будівництва.

Потрібно запровадити суворий облік витрат газу на виробництві і в побуті і проводити модернізацію енерґозатратних металурґійних і хемічних підприємств, а в перспективі розпочати з участю чужоземних компаній освоєння чорноморського нафтогазоносного шельфу і альтернативних родовищ сланцю, метану, яких

Прокладання газогону „Прогрес" через Карпати. Вигляд з гелікоптера. 1985 рік.
Фото : Володимир Мигович

держава має вдостатку на сотні років.

Здавати ж в чужі руки ГТС на сьогоднішній день – безглуздо. Абсолютно зрозуміло, що український шлях транспортування газу до Европи – найкоротший, а значить найдешевший, і безпечніший від газогонів, що пролягають на дні моря, та ще й дає можливість реґулювати подання газу за рахунок вищезгаданих підземних сховищ.

Українська ГТС не втратить остаточно свого значення ні для Заходу, ні для Росії і тоді, коли з тих чи інших причин частково скоротить подання газу. Як вважають спеціялісти, навіть теоретично втрата Україною повністю своїх експортних можливостей (а це прибуток десь в межах 1.5 млрд. дол.) не є великою бідою. Проте якщо труба із сховищами газу і внутрішніми газопроводами підпаде під владу „Ґазпрому" в результаті якоїсь спільної українсько-російської угоди, це означатиме, що постачання газом кожної української домівки чи фабрики залежатиме від примх і диктату Москви.

В такому випадку українська економічна незалежність, а відтак і політична, виглядатиме досить примарно.

Володимир Мигович
Сієтл, Вашінґтон

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

Невеселі думки з читацької залі

УЖГОРОД. – Закарпатські бібліотеки влада прямо таки свавільно витісняє на загумінки, позбавляючи їх фінансування. За останні 10 років в області ліквідовано 91 публічну бібліотеку, або 17 відс. від їхнього загального числа. Цифра вражаюча. Це при тому, що протягом 2010 року послугами бібліотек скористалися 541 тис. закарпатців (майже половина населення области), що замовили понад 10 млн. документів. То потрібні нам бібліотеки чи ні?

Чимало „державних" діячів хотіли б „зекономити" на здебільшого єдиному в селі осередку культури та інформації. На жаль, останнім часом зменшується поповнення бібліотечних фондів через постійне обмеження фінансування. Торік до бібліотек надійшло понад 13 тис. книжок, з яких 8,000 виданих за гроші области, а майже 4,000 – за державною програмою „Українська книжка".

Мало це чи багато? Красномовна відповідь: нові надходження на одного читача складають 0.1 відс., а на селі – 0.08 відс. Тобто, майже близькі до нуля. Окрім того, що не виділяють грошей на закупівлю літератури, книжки ще мають властивість старіти, зношуватися. І зношуються найбільше ті, що користуються популярністю, бо завжди на руках. Коли книжка має 60 відс. зношености, бібліотекарі зобов'язані її списати. Так от у минулому році з бібліотек области вилучено 177 тис. примірників – у той час, як нові надходження становили лише 66 тис. Списання у 2.1 рази перевищило поповнення фондів – найбільше за останні п'ять років!

За 10 років фонди публічних бібліотек области скоротилися із 7.242 млн. документів до 6.188 млн. – або більше, ніж на мільйон (або майже на 15 відс). І все через те, що книгозбірні не поповнюють новими книжками.

Тим часом облік незадоволеного попиту свідчить, що читачам гостро бракує сучасної української літератури (особливо дитячої), науково-популярних та довідкових видань, творів української і світової літератури.

Тривожним дзвінком прозвучав факт, що обласній бібліотеці уперше в бюджеті краю не заклали грошей на закупівлю літератури. (Щоправда, таки всередині року схаменулися і пообіцяли виділити 100 тис. грн).

Обласна книгозбірня має хронічні проблеми з підвалом, який постійно заливає ґрунтовими водами і де зберігаються чимало цінних фондів. Потрібен ремонт чи навіть реконструкція. На зустрічі з бібліотекарями і заступник голови обласної ради Андрій Сербайло, і голова управління культури облдержадміністрації Юрій Глеба запевнили, що наступного року необхідні гроші будуть прописані в бюджеті области.

Ще тривожніша звістка надійшла з Хуста, де районну дитячу бібліотеку просто спакували у скриньки і переселили до підвалу районної ради. Таким чином дітей та юнацтво 35-тисячного міста та великого району просто позбавили книжки! Зроблено це незаконно, адже за законодавством України бібліотеку ніхто не має права переселяти в гірше приміщення. Тут же дітей спрямували у підвал! Враховуючи, що районна рада у суботу й неділю не працює, то виникає питання, для кого і коли має тепер працювати Хустська дитяча бібліотека?

Ясна річ, що не всюди ставляться до бібліотек так, як у Хусті. Гідним прикладом для наслідування є Мукачів, де на закупівлю книжок міській та районній бібліотеці місцева влада виділяє майже стільки грошей, скільки обласна – для всієї области. Тут навіть придбали мікроавтобус для районної бібліотеки. Те, про що може тільки мріяти Закарпатська обласна наукова універсальна бібліотека, яка взагалі не має свого автотранспорту! Належно шанують свої бібліотеки й виноградівська, тячівська, рахівська влади.

Але найбільшою „бібліотечною" ганьбою є славне місто Ужгород, яке вже чимало років не виділяє ані копійки на закупівлю книжок у міські бібліотеки.

Звісно, не тільки сумні думки викликають стан справ у бібліотеках. Бо робиться й чимало доброго. Хоча, як правило, на ентузіязмі самих бібліотекарів. Серед здобутків 2011 року – вдруге успішно проведений обласний книжковий ярмарок „Книга-Фест", численні культурницькі акції в залях бібліотек, присвоєння головній книгозбірні области ім. Федора Потушняка, відомого письменника і вченого, виникнення громадської організації „Асоціяція бібліотекарів Закарпаття", й поступова інтернетизація сільських бібліотек за рахунок фонду Біла Ґейтса...

Однак, при підтримці влади здобутків було б значно більше. Не хочеться, аби про наших можновладців згадували як людей, за правління яких до бібліотек не надійшло жодної книжки.

Олександер Гаврош

Це відповідальність кожного українця

Наприкінці року, котрий щойно минув, відомий американський політолог Збіґнєв Бжезинський, бездоганний знавець міжнародного життя, зокрема й особливо – політичних та економічних проблем Східньої Европи, в тому й числі й України, до долі якої виявляв і виявляє знов і знов пильну увагу та щире співчуття, в такий ось спосіб висловився про теперішню українську провідну верству: „З кожними новими виборами якість української політичної еліти погіршується".

Дозволимо собі не погодитися з цією формулою. Занадто вона льояльна. Насправді якість української політичної еліти давно, принаймні від часів президентства Леоніда Кучми, є така, що їй вже нема куди погіршуватися. Сьогодні Україна стоїть на краєчку прірви, куди її привела зформована антиукраїнською і антисоціяльною Партією Реґіонів влада. У цій надзвичайній ситуації говорити про погіршення якости державного провідництва означає підтримувати в людях марну ілюзію: мовляв, погіршення – це ще не колапс.

А що думаєш ти, наш дорогий читачу, переймаючись долею України, долею її незалежности і її омріяного всіма нами відродження? Втім, що б ти не думав, лише не вдавайся до давно відомої політичної істини – що кожен народ має таких провідників, на яких собі заслуговує. В українському випадку ця істина більш ніж сумнівна. Саме тому наш народ і зазнав таких страшних, навіть на тлі світової історії, випробувань у ХХ ст., що заслуговував на доброякісне національно-державне провідництво.

Але сьогодні, коли на це чуже Україні і вороже до неї провідництво вже нема і бути не може жодної надії, відповідальність за майбутнє України і за добру якість її політичної еліти справді лягає на сам народ, на суспільство, на кожного його члена, на кожне людське „я". Тому його належить будити, спочатку до живої думки, далі – до відповідної дії. Будити, не боячись, що йому це може не сподобатися, може заболіти. Радикальний лік ледве чи колись буває безболісний. Певна річ, що краще лікувати гострим словом, перш ніж братися за гострий хірургічний ніж. Тому хто прочитає ці рядки Кирила Тура в „Українській правді" (1 січня), нехай не боїться їхньої категоричности, бо вона належить вже до неминучих ліків:

„Ти гинеш. З тобою гинуть близькі тобі люди: діти, онуки, батьки, кохані. У кого хто є. Стають п'яницями, наркоманами, повіями, брехунами і злодіями, залежними від комп'ютера і телевізора, лінивими і хитрими. Хворими. Дочасно йдуть в могилу. Гине країна, твоя країна. Бачиш? Через тебе. Але ти впевнений, що не з твоєї вини, а через Януковича, Ющенка, москалів, жидів, американців, тільки не через тебе. Ти впевнений, що ти хороший і правильний. А сусід твій і всі інші вкупі з Януковичем створили цей черговий український людомор. Ти тут ні при чім. Твоя хата, як завжди, скраю... Ти не допускаєш думки, що з таких, як ти, і вилупився в Україні Янукович. З таких, як ти – маленьких януковичів. В Литві ж не вилупився... Він сидить у тобі, тобою керує і тебе веде до загибелі...".

Українцю, зупинися! Врятуй себе і врятуй Україну!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень	Марійка Осціславська	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

НА ТЕМИ ДНЯ

СКУ закликає громадськість до захисту Юлії Тимошенко

Світовий Конґрес Українців надіслав 5 січня до „Свободи" два звернення в справі Юлії Тимошенко, які вміщені нижче.

5 січня на прохання Юлії Тимошенко її прес-секретар заявила, що через недовіру провідник опозиції відмовляється від урядових медичних комісій та наполягає на обстеженні її незалежними лікарями, яких готові надати міжнародні організації та уряди демократичних країн.

Світовий Конґрес Українців закликає владні структури України негайно дозволити медичне обстеження Ю. Тимошенко незалежними спеціялістами від міжнародних організацій та демократичних країн.

* * *

Світовий Конґрес Українців глибоко стурбований подіями, що пов'язані з перевезенням 30 грудня 2011 ріку провідника опозиції Юлії Тимошенко до Качанівської виправної жіночої колонії ч. 54.

Як відомо, 29 листопада 2011 року в зв'язку з погіршенням стану здоров'я Ю. Тимошенко була переведена до медико-санітарної частини Лук'янівського слідчого ізолятора Києва.

8 грудня 2011 року Шевченківський районний суд Києва прийняв рішення про її подальше утримання в Київському слідчому ізоляторі.

Однак, 30 грудня 2011 року Ю. Тимошенко, яка через захворювання хребта не може рухатись самостійно, було завантажено до медичного автобуса та перевезено до Качанівської виправної жіночої колонії поблизу Харкова.

Світовий Конґрес Українців заявляє про своє обурення наполегливим продовженням політично вмотивованих дій владних структур України відносно Ю. Тимошенко, що виявились у її цілком невиправданому понад п'ятигодинному перевезенні з Києва до Харкова, незважаючи на стан її здоров'я.

Нова адреса Посольства США у Києві

КИЇВ. – Протягом тижня, що починається 16 січня, Посольство США в Україні переїжджатиме у нову будівлю. Адреса: вул. Авіоконструктора Ігоря Сікорського, буд. 4.

Останній повноцінний день візових та інших консульських послуг у нинішньому будинку консульського відділу по вул. Миколи Пимоненка, буд. 6, буде 17 січня.

Через переїзд консульський відділ не надаватиме своїх звичайних послуг 18 і 19 січня, і розпочне надавати лише деякі в обмеженому обсязі 20 січня. Просимо також пам'ятати, що на 16 січня припадає федеральне свято – День пам'яті Мартіна Лютера Кінґа, і Посольство не працюватиме. Для послуг у повному обсязі консульський відділ відчиниться 23 січня за новою адресою.

Щоб обслужити тих, кому послуги потрібні до переїзду, виділено додаткові прийомні години у період 10-17 січня. Невідкладні послуги американським громадянам будуть надаватися і під час переїзду.

З запитаннями звертайтеся до підрозділу послуг для американських громадян. Електронна адреса чинна до і після переїзду: kyivacs@state.gov

Адреса і телефони, чинні до переїзду: Консульський відділ Посольства США, вул. Миколи Пимоненка, 6, Київ, 01901 Україна. Тел.: (380-44) 490-4445, факс: (380-44) 490-4040. З термінових справ американських громадян у позаробочі години: (380-44) 490-4000.

Переїзд вплине і на надання візових послуг. Візові заявники, чиї співбесіди призначені на той період, повинні уважно вивчати інструкції, які їм надсилатимуть, стосовно часу і місця, коли і куди потрібно з'явитися.

Доступ до відділів Посольства, що наразі працюють за адресами вул. Юрія Коцюбинського, 10, і вул. Глибочицька, 4, також буде обмежений 17-20 січня.

Посольство США в Україні

Надійшли святкові вітання

З нагоди Різдва і Нового року редакцію і читачів „Свободи" привітали ректор Українського Католицького Університету о. д-р Борис Ґудзяк зі Львова, президент Німецько-Українського наукового об'єднання Даріяна Блохин, директор Всесвітньої служби Радіо „Україна" Жанна Міщерська з Києва, ректор Національного університету „Острозька академія" Ігор Пасічник і директор Інституту досліджень української діяспори Алла Атаманенко, Ярина Ясиневич з Центру досліджень визвольного руху і національного музею „Тюрма на Лонцького" (Львів), Людмир Філоненко з Дрогобича.

Привітання надіслали провідник Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефан Романів з Києва, голова Асоціяції „Українці Казахстану" Михайло Парипса, голова Запорізького обласного об'єднання Товариства „Просвіта" Олег Ткаченко

Надіслали вітання Рінат Ковбасюк з Кривого Рогу, о. Олександер Воловенко з Донецька, студентка Острозької академії Анна Ступчук, Микола і Магда Мушинки з Словаччини, директор Канадського Інституту Українських Студій Зенон Когут і працівники КІУС, творча молодь видавництва „Смолоскип" і директор Осип Зінкевич, працівники тижневика „Новий шлях" з Торонто, Микола Шот з Тернополя, Олександер Панченко з Лохвиці на Полтавщині.

З США нас вітали Богдан Оришкевич, Іван Буртик, Святослав Караванський, родини Сороків, Павлишиних та ряд інших.

За добрі побажання дякуємо!

Ювілейний ґала-бенкет в УІММ

ЧИКАҐО. – 8 жовтня 2011 року Український Інститут Модерного Мистецтва (УІММ) ювілейним ґала-бенкетом відзначив 40-річчя свого існування.

На бенкеті побували понад 200 членів УІММ та громадських благодійників. Проф. Расел Панченко, директор і головний куратор Музею мистецтв „Чейзен" при Університеті в Медісоні поділився досвідом залучення фондів та розширення музею, Юрій Шевчук, викладач української мови та культури в Колюмбійському університеті, а також директор-засновник Українського кіноклюбу, привернув увагу авдиторії аналізою щоденного використання української мови та теперішнім станом освіти в Україні.

Голова Ювілейного комітету Мотря Мельник відзначила працю засновників – д-ра Ахіля Хрептовського, Костянтина Мілонадіса, Михайла Урбана та Василя Качуровського, високо оцінила роботу відданих прихильників УІММ д-ра Джозефа Шандра і Ярослава Струтинського.

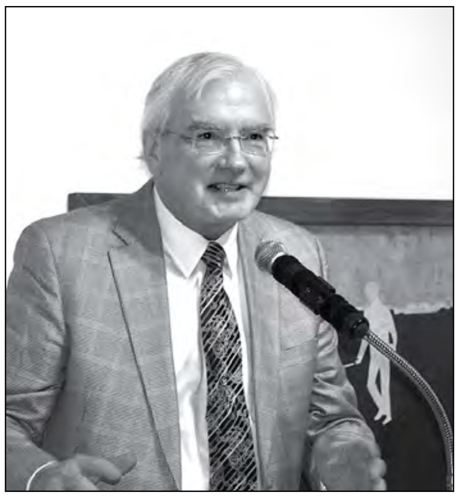
Президент УІММ Орися Косак-Кардосо перелічила внески тих, хто працював над реконструкцією УІММ і його розширенням, водночас зберігаючи цілісність оригінального архітектурного дизайну, втіленого в життя архітектором Стенлі Тайґерменом.

Сьогодні колекція УІММ налічує понад 1,500 творів мистецтва, скульптури, текстилю, книги і каталогів, значною мірою внаслідок заповітів благодійників, зокрема Євгена Ковальського. Були відзначені перші президенти УІММ д-р Василь Трухлий, Андрій Демус, адвокати Борис Антонович, Марта Фаріон, Яро Мельник, архітектор Юрій Самбірський.

В останні роки невтомні зусилля Ростислава Соболя перетворили УІММ в будівлю, котра продовжує підкреслювати за своїм дизайном прихильність до сучасного мистецтва. Богдан Рубчак та Віра Боднарук започаткували літературні вечори, зосереджені на творах сучасних українських письменників. Був згаданий Любомир Крушельницький, чиї пристрасть і любов до музики сприяли організації музичних концертів.

Процвітання УІММ було б неможливе без підтримки його членів, а також фінансових установ – Фундації „Самопоміч" при Українсько-Американській Кредитовій Спілці „Самопоміч" та Фундації „Спадщина" при Банку „Певність".

Орися Косак-Кардосо
Переклад з англійської мови:
Андрій Гудзан

Расел Панченко

Юрій Шевчук

Мотря Мельник

Орися Косак-Кардосо
Фото: Іван Ольшанський

Галичина була і залишається П'ємонтом України

ТОРОНТО. – На доповіді 9 листопада 2011 року в Ґалерії Канадсько-Української Мистецької Фундації відбулася зустріч української громадськости з мовознавцем Міхаелем Мозером – професором слов'янської філології Віденського Університету, Українського Вільного Університету в Мюнхені і Католицького Університету ім. Петера Пазманя (Пілшчаба-Будапешт).

Видатний славіст, автор численних праць в ділянці східнослов'янського мовознавства, він сам засвідчує, що українська мова посідає особливе місце в його житті.

Міхаель Мозер
Фото: Филип Рослин

Головною причиною теперішньої візити проф. М. Мозера до Торонто була презентація двох нових книг, присвячених розвиткові української мови в підавстрійській Галичині.

Сьогодні, коли українська мова перебуває в сумній, якщо не критичній, ситуації в Україні, глибоко наукові, об'єктивні дослідження проф. М. Мозера мають надзвичайну вагу для її захисту. Перша з вище згаданих книг – „Українська мова в Галичині: історичний вимір" – це збірник розвідок, опублікований 2011 року на основі конференції у Львові в березні 2008 року. Збірник представляє широке коло науковців з України, Польщі, Австрії та висвітлює найрізноманітніші проблеми розвитку української мови на галицьких теренах.

Наприклад, у статті проф. М. Мозера „Русини" й „русинська мова" в галицьких граматиках першої половини XIX ст." досліджується мовна свідомість галицьких інтелектуальних еліт на основі перших граматик руської мови, написаних Іваном Могильницьким, Йосифом Левицьким, Іваном Вагилевичем, Йосифом Лозинським та Яковом Головацьким.

Розвідка Тетяни Ястремської (Львів) подає детальну карту українських говірок у Східній Галичині.

Цікава стаття Януша Ріґера (Варшава) розглядає впливи української мови на польську. Пилип Гофенедер (Відень) обрав предметом свого дослідження мову галицьких проповідників XIX ст. Матеріяли збірки переконливо доводять надзвичайно важливе, якщо не вирішальне, місце Галичини у розвиткові української мови і, як наслідок, у формуванні української національної свідомости.

Властиво, утвердженню цієї ідеї цілковито присвячена і друга книга, презентована проф. М. Мозером – його монографія „Український П'ємонт?", опублікована цього року Львівським університетом ім. Івана Франка в серії „Університетські діялоги".

Отож як би не оцінювали галичан українофоби, вони, галичани, справді зробили величезний внесок у всі аспекти української мови, і це переконливо довели ґрунтовні дослідження проф. М. Мозера. На його глибоке переконання, Галичина таки була – а з огляду на теперішній мовний простір України, де лише в галицьких теренах українська мова продовжує функціонувати „у всіх царинах щоденного життя і в усіх прошарках суспільства" (М. Мозер), – і залишається й сьогодні незборимим українським П'ємонтом.

Даґмара Турчин-Дувірак

Американка підтримала перший в Україні дім спільноти „Лярш-Ковчег“

Мирон Пелех (в центрі), один з членів спільноти, який житиме у новому будинку спільноти „Лярш-Ковчег“, радіє, беручи участь в урочистостях його відкриття.

Сестра Лукія Мурашко, провідник спільноти „Лярш-Ковчег“, та Михайло Бручик, член спільноти, знайомляться з програмою.

ЛЬВІВ. – 17 листопада 2011 року відбулося відкриття першого в Україні та на теренах колишнього Радянського Союзу дому спільноти „Лярш-Ковчег“. Наталя С. Патриляк з Ню-Джерзі, сім’я якої належала до парафії Української католицької церкви свв. Петра та Павла у Джерзі-Ситі, пожертвувала 100 тис. дол. на придбання та перебудову будинку на світлу згадку про її дорогого брата Петра-Лойда Патриляка (1945-2006).

„Спільнота „Лярш“, заснована у Франції Жаном Ваньє у 1964 році, на сьогодні є міжнародною мережею, до якої належать 135 громад у 33 країнах світу“, – розповідає Зеня Кушпета з „Лярш-Дейбрейку“ в Торонто. Вона є добровольцем в Україні вже протягом 19 років, допомагаючи там засновувати організації для людей з особливими потребами.

У спільнотах „Лярш“ люди з розумовою неповносправністю та молоді особи – асистенти живуть разом у невеликих домівках, розділяють своє щоденне життя у дружбі та праці. В Україні є п’ять денних програм спільнот „Лярш-Ковчег“ у Львові.

З. Кушпета наголосила: „Лярш“ допомагає формувати усвідомленість про особливі дари і покликання осіб неповносправних та змінювати ставлення до них з боку суспільства. „Лярш“ є знаком єдності та надії, що ми справді можемо жити разом у суспільстві з людьми розумово неповносправними. Найчастіше вони самі стають нашими вчителями відкритости і щирости, вчать нас внутрішньої свободи, довір’я і прощення. На сьогодні ми маємо досить багато молодих людей в Україні, які прагнуть жити та працювати у спільноті з тими, які мають особливі потреби, але як переконуємося, й особливі дари“.

Єпископ Української Греко-Католицької Церкви Бенедикт Алексійчук освятив помешкання. Воно розраховане на чотирьох-п’ятьох друзів з особливими потребами та на трьох-чотирьох молодих асистентів.

Участь в урочистостях з нагоди відкриття взяли міський голова Львова Андрій Садовий і його дружина Катерина, яка є волонтером однієї з майстерень „Ляршу“ з 2007 року, та Тарас Добко, перший проректор Українського Католицького Університету.

„Асистенти – це члени нашої спільноти, – розповіла сестра Лукія Мурашко, провідник спільноти „Лярш-Ковчег“. Вона наголосила, що є величезна потреба в таких будинках, бо лише в спільноті „Лярш-Ковчег“ є 65 осіб з розумовою неповносправністю.

Н. Патриляк з Джерзі-Сити протягом довшого часу збирала гроші, щоб мати змогу добре опікуватися своїм розумово неповносправним молодшим братом Петром. Вона була його єдиною опікункою після смерти їхньої матері. Але Петро помер у травні 2006 року, і наступного року Н. Патриляк попросила свою двоюрідну сестру Маріянну Грубець підказати їй знайти шлях, щоб використати ці гроші на допомогу людям з особливими потребами в Україні. Єпископ Павло Хомницький зі Стемфордської єпархії допоміг переслати гроші на придбання будинку в лютому 2010 року.

Спеціяльна табличка розміщена на будинку „Лярш-Ковчегу“ для вшанування пам’яті П.-Л. Патриляка та для вияву щирої вдячности Н. Патриляк за її любов і щедру пожертву, яка дозволила спільноті „Лярш-Ковчегу“ відкрити свій перший будинок. Поруч таблички висить гарна фотографія Петра-Лойда та його сестри Н. Патриляк

Матвій Матушак

Вручено нагороди від Патріярха УПЦ КП Філарета

Настоятель о. Богдан Згоба вручає орден Петрові Твардовському.
Фото: Василь Романчук

НОРТ-РОЯЛТОН, Огайо. – В затишному передмісті Клівленду, на узліссі, стоять незвичної архітектури церковний ансамбль-храм, Культурно-освітній осередок і Пам’ятний знак жертвам Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Цей церковний Свято-Троїцький комплекс був завершений і освячений в серпні 1985 року. 31 травня 1998 року на загальних зборах парафії одностайно було прийнято рішення про перехід до Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Вісім років тому настоятелем храму св. Тройці став о. Богдан Згоба, який зумів згуртувати парафіян, залучити до праці новоприбулих українців і представників інших національностей, що оселилися на терені Великого Клівленду.

18 грудня 2011 року настоятель храму о. Б. Згоба відслужив останню Службу Божу в цій церкві. Відтепер він очолюватиме парафію св. Миколая в Купер-Ситі, Фльорида.

У прощальній проповіді він подякував усім за взаєморозуміння, тісну співпрацю з управою церкви, сестрицтвом, прицерковними організаціями.

Відтак о. Б. Згоба виконав особливе доручення Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета – вручив Патріярші нагороди тим, хто в особливий спосіб сприяв розбудові і утвердженню УПЦ КП на американському континенті та зміцненні її зв’язків з іншими релігійними конфесіями.

Ордена св. Володимира Великого удостоївся журналіст Петро Твардовський, медалею „2020-річчя Хрещення Руси-України“ нагороджений журналіст Василь Романчук, Патріяршими грамотами відзначені отаман парафіяльного козацтва Василь Данилюк, голова Сестрицтва парафії св. Трійці Надія Продан, голова Польського Конґресового Комітету Роман Дичко.

У парафіяльній залі відбувся бенкет і свято св. о. Миколая, яке підготували вихованці недільної школи під керівництвом виконуючої обов’язки голови Управи Галини Клебан та реґента церковного хору Ігоря Гниди.

На бенкеті було виголошено чимало добрих слів на адресу митрофорного протоєрея о. Б. Згоби.

Зокрема виступили Владика І. Бура, о. Богдан Барицький з катедри св. Йосафата, голова Управи Українських Злучених Організацій Огайо Ігор Дячун, пастор Першої української євангельсько-баптистської церкви Віктор Пилипчук, представник польської громади Іван Борковський, голова Союзу Українок Америки з Дітройту Ганна Білинська, виконуюча обов’язки голови Управи парафії св. Трійці Г. Клебан, парафіянка Орися Бурановська та інші.

Величаве „Многая літа“ завершило цю незабутню і хвилюючу подію.

Василь Романчук

Різдвяні зустрічі в сумівському центрі „Верховина“

ПАРМА, Огайо. – Сумівський центр „Верховина” розкинув свої володіння на мальовничому лісовому пагорбі.

Різдвяний вертеп відбувся в центрі 10 грудня 2011 року. Його підготувало юнацтво під керівництвом виховника Оксани Рабосюк.

Простора заля ледве умістила усіх бажаючих побачити різдвяне дійство. Серед гостей були Апостольський адміністратор Пармської Єпархії Владика Іван Бура – сумівець з 1950-их років і володар найвищої сумівської нагороди „Виховник IV ступеня”, священики українських церков Великого Клівленду, представники українських громадських організацій, батьки та молодь.

Різдвяну зустріч відкрила голова Осередку Спілки Української Молоді Оля Міґелич, яка запросила присутніх до перегляду Різдвяного вертепу, який підготували підопічні О. Рабосюк.

Добре впоралися з своїми ролями Галя Нагірнич, Галя Ющишин, Настя Коваль, Олеся Рабосюк, Юра Василишин, Данило Мацех, Стефко Апостолюк, Марко і Андрій Дрозди, Андрій Шемечко, Настя Пелз, Оленка і Марта Коцубаєви, Ганя Лішнянська, Олесь Шемечко, Геня Айвек, Ростислав Доніка. Присутні щедро нагородили вертепників оплесками. Продовженням Різдвяних зустрічей на „Верховині” стало свято св. о. Миколая, яке провели сумівці 17 грудня 2011 року.

Сценарій свята склала О. Рабосюк у співпраці з Танею Шуран та Олею Воєцькою. Допомогли впорядники Олеся Рабосюк, Юля Ванчосович, Н. Коваль, Г. Лішнянська, Марта Коцубаєва. Чудові сценки з казковими персонажами, які вдало відтворили суменята та молодше юнацтво, оплесками зустріла переповнена заля „Верховини”.

Свято закінчилося багатоголосим співом учасників дійства та усіх присутніх „Ой, хто-хто Миколая любить…”.

Голова Осередку СУМ ім. гетьмана Богдана Хмельницького О. Міґелич щиро подякувала організаторам і учасникам цього незабутнього свята.

Василь Романчук

Учасники Різдвяного вертепу в Пармі. Фото: Василь Романчук

Презентовано книжку д-р Наталії Іщук-Пазуняк

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Фінансова комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій на Америку влаштувала 5 листопада 2011 року презентацію книжки д-ра Наталії Іщук-Пазуняк „Вибрані студії з історії, лінґвістики, літературознавства і філософії“.

Д-р Н. Пазуняк – довголітня активістка жіночого руху. Від 1952 року – заступниця голови Українського Золотого Хреста. Понад 50 років – членка Союзу Українок Америки, членка 20-го Відділу Союзу Українок Америки (СУА) в Філядельфії, понад 30 років – член редакційної колеґії журналу СУА „Наше життя“, 15 років – секретарка СФУЖО, понад 20 років член редакційної колеґії журналу СФУЖО „Українка в світі“, перша заступниця голови СФУЖО, Почесна членка СФУЖО.

Імпрезу відкрила в ґалерії ім. Олександра Черника в Українському освітньо-культурному центрі (УОКЦ) голова Фінансової комісії Христина Кульчицька. Д-р Ярослав Заліпський прочитав привітання від Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) у Філядельфії.

Ведуча програмою Анна Максимович привітала присутніх і заповіла музичний виступ. Солістка Національної опери України, лавреат міжнародних конкурсів і маґістер музики Лідія Бичкова при музичному супроводі піаністки Ірини Пелех-Зварич заспівали пісні „Якби я втратив очі“ (музика Анатолія Кос-Анатольського, слова Дмитра Павличка), „Не співайте мені сеї пісні“ (музика Дениса Січинського, слова Лесі Українки), „Безмежнеє поле“ (музика Миколи Лисенка, слова Івана Франка).

Д-р Леонід Рудницький розповів про авторку книжки, визначаючи сім особливих рис її характеру, з яких особливо видатною є необмежене знання і любов до української мови.

Д-р Альберт Кіпа ознайомив присутніх з новим виданням, пояснив вагомість кожного розділу в книжці.

А. Максимович представила авторку, яка сердечно подякувала гостям і приятелям за щиру увагу до неї, за доброзичливі побажання.

На закінчення програми д-р Н. Іщук-Пазуняк підписувала присутнім книжки, приймала китиці квітів.

Директор УОКЦ Борис Павлюк подарував авторці книжку „Український освітньо-культурний центр. 1980-2000“.

Анна Максимович

Учасниці презентації, членки Фінансової комісії СФУФО (зліва сидять): Ірена Стерчо, д-р Наталія Іщук-Пазуняк, Христина Кульчицька, (стоять): Анна Максимович, Дарія Федак, Марійка Леськів, Орися Новосівська, Галина Пиріг, Мирослава Гил, Уляна Процюк, Христя Сеник, Оксана Ворох.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Кераміка Петра Марковича – свято мистецтва

СІЕТЛ, Вашінґтон. – Художник Петро Маркович – представник львівської живописної школи. Цей термін виник у лексиконі українських мистецтвознавців у середині 1960-их років. Основною його рисою був відхід від соціалістичного реалізму і орієнтація на західню свободу творчости. Зв'язки з европейською культурою не обмежувались пошуками лише в живописі, а й в інших видах образотворчого мистецтва.

В 1965 році художник закінчив з відзнакою Львівський державний інститут декоративного і прикладного мистецтва за спеціяльністю „кераміка". І хоча згодом виявив себе великим майстром у живописі, скульптурі, графіці, асамбляжі, кераміка залишилась для нього привілейованою площиною на все життя.

Вона дає можливість (особливо в умовах тоталітарного суспільства) більшої творчої свободи, фантазії, розкутости у творенні простих і складних образів. Тематика його робіт різноманітна – природа, діти, народні звичаї та обряди. Є речі більш філософські, алегоричні, що знайшли своє вираження в декоративних пластах і керамічних скульптурах.

У своїй невеличкій підземній майстерні, власноруч збудованій в Америці з молодечим запалом, він продовжує творити. Завдяки досконалому знанню матеріялів і технологій, таємниць поливу і випалювання, мистець досягає високої художньої довершености керамічних виробів. Його роботи прикрашають музеї та приватні колекції України, Росії, Німеччини, Польщі, Америки, Норвегії, Ізраїлю.

Серед великого доробку є серія робіт, присвячена Різдвяній тематиці. Вони насичені „зимовими" кольорами, образно-живописне тло просякнуте ліричністю, загадковістю, гумором і доброзичливістю.

Володимир Мигович

Петро Маркович. Фото: Володимир Мигович

Петро Маркович. Декоративний таріль „Колядники".

Петро Маркович. Декоративний таріль „Морозенко".

Петро Маркович. Декоративний таріль „Різдвяна ніч".

На виставці імпресіоніста сл. п. Миколи Глущенка

Заслужений діяч мистецтв України Марта Токар на виставці картин Миколи Глущенка розповідає про мистця.

РІВНЕ. – Виставка картин художника Миколи Глущенка відбулася 30 листопада 2011 року в ґалерії европейського живопису „Евро-Арт“ до 110-річчя від дня народження корифея українського імпресіонізму.

М. Глущенко відійшов у вічність 34 роки тому, але багато у чому його постать і досі для дослідників залишається загадкою. Одні вважають його радянським розвідником, котрий не тільки повідомив про початок здійснення пляну „Барбароса“, але й передав зображення та характеристики нових видів німецької зброї та техніки. Інші – українським націоналістом, котрий пропагував в Европі українське образотворче мистецтво.

Було на М. Глущенкові й тавро „ворога народу“, оскільки у довоєнний час на виставці в Берліні, як писала 16 вересня 2011 року київська газета „День“, мистець мав коротку зустріч з Адольфом Гітлером, який подарував йому альбом своїх акварелей.

1944 року розвідник повернувся на батьківщину й оселився у Києві, де цілковито поринув у світ живопису.

Останні 20 років його життя можна охарактеризувати, як спалах імпресіоністичного художнього шалу. Уже тяжко хворий, відібрав 200 картин, щоб спалити, бо вони, як вважав, „не репрезентують Глущенка“. Але сталося так, що ці твори збереглися і потрапили до Національного художнього музею України.

Спогадами про М. Глущенка поділилася Заслужений діяч мистецтв України Марта Токар, яка особисто знала мистця. За її словами, він був аристократом до глибини душі, вишуканим естетом, великим працелюбом, який створив 10 тис. картин. У Рівному були виставлені 20 його полотен.

Євген Цимбалюк

Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON :	UNIONDALE:	ASTORIA:	LINDENHURST:
6325 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845-626-2938 Fax: 845 626-8636	226 Uniondale Ave, Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393 Fax: 516 565-2097	32-01 31st Ave. Astoria, NY 11106 TEL: 718 626-0506 Fax: 718 626-0458	225 N. 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990 Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

EQUAL HOUSING OPPORTUNITY

УКРАЇНА І СВІТ

Конференція до 45-ліття Українського історичного товариства

ОСТРОГ, Рівненська область. – 1-2 грудня 2011 року у Національному університеті „Острозька академія" відбулась Міжнародна науково-практична конференція „Актуальні проблеми української історіографії XIX-XXI ст.", присвячена 45-літтю Українського історичного товариства (УІТ).

У ній взяли участь провідні науковці Інституту історії України, Інституту української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського, Інституту енциклопедичних досліджень Національної Академії Наук України, вищих навчальних закладів з Луцька, Дрогобича, Чернівців, Острозької академії, ряду музеїв.

Доповіді охопили широкий тематичний спектр проблем української історіографії. З вступним словом до учасників конференції звернувся проректор з навчально-наукової роботи Острозької Академії проф. Петро Кралюк, який оголосив лист-вітання президента УІТ Любомира Винара.

З вітанням до присутніх звернулась віце-президент УІТ, директор Інституту дослідження української діяспори університету Алла Атаманенко.

На пленарному засіданні виголосили доповіді А. Атаманенко, Станіслав Кульчицький, Валентина Піскун, Микола Железняк, Євген Пащенко та П. Кралюк.

Під час пленарного засідання було презентовано нові видання

Д-р Станіслав Кульчицький

Д-р Алла Атаманенко

Інституту досліджень української діяспори Національного університету „Острозька академія", Інституту енциклопедичних досліджень НАН України та катедри української мови та літератури Загребського університету (Хорватія). А. Атаманенко презентувала черговий збірник джерел до історії українських наукових установ у діяспорі „Матеріяли до історії Світової наукової ради при Світовому Конґресі Українців".

М. Железняк презентував два томи „Енциклопедії сучасної України" та серію, що складається з перевидань різноманітних термінологічних словників з хемії, медицини, геології, фізики, літератури та музики.

Гість з Хорватії Є. Пащенко представив свої монографічні дослідження, що стосуються шевченкознавства та мовознавства.

Усі презентовані видання були подаровані бібліотеці Інституту досліджень української діяспори.

В урочистій атмосфері П. Кралюк представив нове енциклопедичне видання „Острозька академія".

Наприкінці пленарного засідання директор Державного меморіяльного музею М. Грушевського у Львові Марія Магунь відзначила подякою та ювілейною медалею проф. Л. Винара та А. Атаманенко за важливий внесок у розвиток української історіографії.

Під час пленарного засідання відбулась виставка книжкових видань УІТ, зокрема виданих спільно з Інститутом досліджень української діяспори.

На секційному засіданні були виголошені доповіді, присвячені різним аспектам діяльности УІТ та його співпраці з українськими науковими установами. В доповідях відзначалось значення діяльности УІТ та його багатолітнього президента Л. Винара.

Доповідь Анастасії Хеленюк була присвячена діяльності Л. Винара, якому у січні виповнюється 80 років.

З доповідями виступили Віталій Тельвак з Дрогобицького університету, острозькі дослідники Олександер Мазепа, Віктор Атаманенко та Віталій Яремчук, провідний науковий співробітник Інституту історії України НАНУ Оксана Юркова, доцент Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича Тадей Яценюк, завідувач катедри Острозької академії Володимир Трофимович.

На другий день конференції, окрім секційного засідання, її учасники взяли участь у засіданні за круглим столом на тему „Перспективи розвитку соборної української історіографії".

Значну увагу науковці зосередили на подальшому розвитку УІТ в Україні, а також значенні журналу „Український історик".

Доповіді містили чимало нових методологічних підходів та висновків, викликали велике зацікавлення та спонукали до серйозної фахової дискусії, яка засвідчила прагнення дослідників відійти від усталених схем та стереотипів у висвітленні української історії та українського історіографічного процесу.

Валентина Піскун

Інститут історії Церкви УКУ відкриває архіви підпільної Церкви

ЛЬВІВ. – Інститут історії Церкви Українського Католицького Університету спільно з інтернет-виданням „Майдан" розпочинає новий проєкт „Підпільна Церква в умовах тоталітарної держави". Відтепер читачі можуть запитати у експертів УКУ про те, як служили священики у підпіллі, що спонукувало людей іти у монастирі, де навчалися семінаристи тощо.

Відповіді ґрунтуватимуться на матеріялах архівів Інституту історії Церкви УКУ, зокрема на свідченнях очевидців з періоду підпілля Української Греко-Католицької Церкви (1946-1989 роки). Ці свідчення працівники Інституту історії Церкви почали збирати з часу заснування Інституту в 1992 році. На сьогодні це понад 2,000 інтерв'ю. Проєкт розпочато близько місяця тому.

З архівами Інституту історії Церкви зараз працюють здебільшого науковці, дослідники, іноді звертаються журналісти. Також на базі архіву студенти УКУ проходять щорічну практику. Завдяки такому проєктові матеріяли архівів та живі свідчення людей стануть доступні кожному.

Адреса проєкту: www2.maidanua.org/news/post.php3?bn=maidan_pressk&trs=-1&key=1320330028&site=maidan.

Прес-служба УКУ

На пошану Авеніра Коломійця

РІВНЕ. – 16 листопада 2011 року в залі „Світлиця“ обласної універсальної бібліотеки відбувся урочистий вечір пам’яті видатного поета, письменника, журналіста, режисера, громадського і політичного діяча Авеніра Коломійця (1906-1946), друга і соратника Уласа Самчука. Організатором вечора-пам’яті була працівниця бібліотеки Лідія Малишева.

Серед учасників були земляки Авеніра Коломійця з Бережниці, Дубровиці, Городця, а також з Луцька – автор цих рядків і студент Волинської православної богословської академії Роман Третяк.

Своїми думками про видатного земляка поділилися поети Любов і Микола Пшеничні з Дубна, дружина дослідника Рівненщини св. п. Григорія Дем’янчука – Любов Дем’янчук, Віктор Підмазаний з Городця та інші.

Автор цих рядків розповів присутнім про свої знахідки в архівах Волинської, Тернопільської областей, де зберігається низка документальних джерел з часу навчання А. Коломійця в духовних навчальних закладах Крем’янця і Варшави.

В „Особовій картці Авеніра Коломійця“ зазначено місце його народження – містечко Бережниця Луцького повіту.

Гарно прозвучали на вечорі пісні у виконанні рівненського кобзаря Назара Волощука.

Присутні мали також змогу оглянути виставку творів А. Коломійця, пересланих його сином о. Жданом з Австралії, публікації про видатного сина Волинської землі.

Володимир Рожко

Авенір Коломієць

Кохай рідну хату

Село своє рідне ти щиро кохай,
Люби його пісню і мову;
Те зілля пахуче,
що вкрило весь гай,
Ту річку, і ліс, і діброву.
Кохай рідну хату,
той рідний поріг,
Маленьку свою батьківщину, –
Щоб потім, дорослим,
любити ти міг
Народ свій, свою Україну!

1 жовтня 1941 року,
журнал „Школярик“

Учасники вечора пам’яті Авеніра Коломійця.

Вшанували пам’ять Григора Крука

МЮНХЕН, Німеччина. – 7 грудня 2011 року в приміщенні Українського Вільного Університету (УВУ) відбулося відкриття виставки незакінчених та маловідомих праць українського скульптора Григора Крука (1911-1988) з нагоди 100-ліття від дня його народження.

Виставка, якою завідувала докторант УВУ Устина Стефанчук, була задумана у формі „майстерні“, де розміщено незакінчені праці мистця, його знаряддя для різьби, типова для нього шапка-беретка, його короткий богемський плащ, рисунки тощо.

Під час вернісажу слово від університету виголосив ректор Іван Мигул, а У. Стефанчук поділилася своїм баченням творчости Г. Крука. Відтак численні відвідувачі мали нагоду оглянути експонати і обмінятися своїми враженнями. Виставку, що була відкрита від 7 до 16 грудня 2011 року, відвідало поважне число українських та чужоземних шанувальників творчости митця.

Нагадаємо, що Г. Крук народився 30 жовтня 1911 році в селі Братишів на Товмаччині в родині гончара. Сам мистець завжди любив жартувати, що схильність до форми „і до глини“ отримав у дитинстві в рідному домі.

Г. Крук був студентом Львівської школи прикладного мистецтва, Краківської академії мистецтв та Берлінської академії мистецтва, де був учнем Арна Брекера.

Мистець увічнив незвичні галицькі типажі. Його праці характеризуються реалізмом, якому притаманні сатира чи бурлеск.

На виставці-„майстерні“ Григора Крука.

Г. Крук помер 5 грудня 1988 року у Мюнхені, де і похований. Увесь свій мистецький доробок і права на праці він заповів Українському Вільному Університетові, діяльність та здобутки якого високо цінив.

Німецьке суспільство також вшанувало цього визначного українського митця. Від 7 грудня 2011 року у місті Кеніґсбрун, біля Авґсбурґу, діє окремий музей праць мистця на площі, що названа на його честь.

Пресове бюро УВУ

Присуджено „Срібне перо творчости“

СУДАК, Крим. – В одному з курортних міст східного Криму 15-17 грудня 2011 року тривав заключний етап X Міжнародного відкритого творчого конкурсу журналістів „Срібне перо-2011”, заснованого у 1998 році Національною спілкою журналістів України.

Це єдиний в Україні творчий конкурс з публіцистики, телебачення, радіомовлення та інтернет-видань.

На конкурс надійшло близько 500 робіт з України, Росії, Білорусі, Польщі, Азербайджану, Казахстану, Німеччини і США.

В амфітеатрі „Шовковий шлях” було нагороджено переможців – 39 лавреатів і 24 дипломантів. Серед відзначених – Ліля Буджурова, Світлана Каліпарова, Валерій Савлаєв з Криму, Катерина Щербань з Запорізької області, Валентина Настіна з Всеукраїнського інформаційно-культурного центру Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Катрін Гаасис з Німеччини, Людмила Тобольська-Райт та Аркадій Брусиловський з США, ряд інших.

Нагороду за підготовування журналістських кадрів вручено деканові факультету слов’янської філології і журналістики Таврійського національного університету ім. Володимира Вернадського Галині Богданович.

Переможці конкурсу „Срібне перо-2011” відвідали акційне товариство „Сонячна долина”, де ознайомилися з процесом виробництва вин, удостоєних золотих медалей на багатьох міжнародних конкурсах.

Валентина Настіна

Відзначили 143-річчя „Просвіти“

ЗАПОРІЖЖЯ. – 10 грудня 2011 року обласне об’єднання Всеукраїнського товариства „Просвіта“ ім. Тараса Шевченка провело урочисті збори з нагоди 143-ої річниці створення.

Останнім часом відкрита та наповнена суттєвим змістом „Українська світлиця“, при якій успішно діють клюби – літературний, кінематографії, „Українська родина“, проводяться урочистості до всіх державних та значимих для України свят, видається газета „Дніпрові пороги“ та інша просвітницька література.

Шевченківський комітет з підготування до 200-ої річниці від дня народження Тараса Шевченка розпочав старання про встановлення пам’ятника Т. Шевченкові у Запоріжжі та відкриття музею „Перебування Т. Шевченка на Запорожжі“.

На зборах відбувся святковий концерт з участю народного хору „Запорозькі козаки“ та студентського хору „Дніпро“.

Олег Ткаченко

Незвичайний дідух з житніх снопів

ДЕРМАНЬ, Рівненська область. – Господар ремісничого хутора „Плугаки“ Микола Огородник з дружиною Марією, дітьми Інною, Назаром і Дмитром напередодні Різдвяних свят виготовив дідуха висотою чотири з половиною метра з житніх снопів, виплівши майже 300 метрів солом’яної стрічки.

Євген Цимбалюк

Микола Огородник з сином Дмитром біля дідуха.

Творчий звіт народного хору „Просвіта“

Народний аматорський хор „Просвіта“ на сцені в Бережанах. Фото: Надія Волинець

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 23 жовтня в районному будинку народної творчости відбувся творчий звіт лавреата премії ім. Братів Лепких, народного аматорського хору „Просвіта“ (диригент – Заслужений працівник культури України Зиновій Головацький) під назвою „На білих крилах журавля хай пісня наша лине“.

Концерт був присвячений світлій пам'яті д-ра Романа Смика, котрий народився в Україні і опинився в еміґрації.

Програму концерту складали пісні на слова Богдана Лепкого, Тараса Шевченка, сучасних авторів та народні, які хористи виконували з великим надхненням.

Порадували солісти – Заслужений працівник культури України Михайло Драбик, Відмінник освіти України Орест Слободян та лавреат премії ім. Соломії Крушельницької Лілія Слободна.

Завершився концерт піснею „Осанна Україні“ (керівник оркестри – Дмитро Загородній, ведуча – Леся Метельська).

У виступах на вечорі приділялась велика увага імені й діяльності д-ра Р. Смика – почесного громадянина Бережан, щедрого мецената, подвижника культури й духовности, ініціятора повернення Україні імені й творчости Б. Лепкого.

Історія хору „Просвіта“ налічує майже 20 років. Він виступав не тільки в Україні, а й у Польщі.

Тетяна Будар

Фестиваль „Сурми звитяги“ завершився у Львові

Виступають учасники свята „Сурми звитяги“.

ЛЬВІВ. – XII дитячо-юнацький фестиваль мистецтв „Сурми звитяги“ завершився 21 грудня 2011 року концертом у Львівському національному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької. Його організували Центр національного відродження ім. Степана Бандери, Всеукраїнське товариство „Просвіта“ ім. Тараса Шевченка та громадська організація „Сурми звитяги“.

Своїм народженням свято зобов'язане передовсім вихідцеві зі Львова Героєві України, композиторові Мирославові Скорикові, який постійно очолює його журі, та львів'янам – режисерові Мирославові Лукавецькому, художникові Тадеєві Риндзакові, освітянинові Павлові Хобзеєві і директорові фестивалю Володимирові Степанишинові.

Щороку лише на Львівщині у відбіркових турах, що передували фіналові свята, брали участь близько 10-15 тис. осіб. Стали масовими обласні фестивалі в Тернополі, Івано-Франківську, Луцьку, Хмельницькому, Вінниці, Кривому Розі, Сумах.

Ґран-прі удостоєна духова оркестра „Львівські фанфари“ з дитячої школи мистецтв ч. 5 під керуванням Андріяна Леськова.

Відзначені також вокальний ансамбль „Мокоша“ Вінницького училища культури і мистецтв ім. Миколи Леонтовича, зразковий колектив „Перлини Поділля“ з Хмельницького, вокальне тріо „Квітка-душа“ з Івано-Франківська, ансамбль „Багаття з Червонограду“, рок-гурт „Цвіт життя“ з селища Красного на Львівщині.

Загалом відзнаки отримали 120 переможців у різних номінаціях. Завершився ґала-концерт піснею „Сурми звитяги кличуть до єдности нас“ у виконанні вихованців студії „Острів дитинства“ під керівництвом ведучого, багаторазового лавреата фестивалю Сергія Котовського та всіх учасників.

Станіслав Змієвський

Книгу про Анну Ярославну представили в Києві і Парижі

На презентації книги Наталі Крутенко у Києві виступає Богдан Горинь. За столом – Н. Крутенко (праворуч) і директор видавництва „Пульсари“ Лариса Копань.

Нещодавно в Парижі і Києві відбулися презентації книги „Анна Ярославна“, виданої українською і французькою мовами. Цей унікальний життєпис доньки Ярослава Мудрого і дружини французького короля Генріха I став своєрідним містком, що через століття знову з'єднав два великі європейські народи.

Написанню цієї біографії віддала 10 років Наталія Крутенко – мистецтвознавець і скульптор з Києва. „Я давно мріяла, – розповіла вона, – створити скульптурний портрет Анни, як стоїть в пишному вбранні нареченої на порозі Реймського собору з Євангелією рідною мовою в руках.

Почала збирати інформацію. Виявляється, на час вінчання Анни Реймського собору не існувало. Його ще навіть не почали будувати. На початку 2000 року в Києві з'явився Шарль-Філіп, герцоґ Орлеанський, нащадок королеви Анни, Ярославни. Мене це дуже зацікавило – нащадок Ярослава Мудрого і Володимира Великого? І я поринула в генеологію французьких королів“.

В Інституті картографії України Н. Крутенко ознайомилася з давнім Парижем, з Францією XI ст. В ті часи королеві були підвладні невеликі міста Париж та Орлеан і територія Франш-Конте довкола Парижу. А вся решта країни була під владою графів, герцоґів, баронів, що воювали між собою, згадуючи про короля лише в особливо критичних моментах життя. А такий критичний момент з'явився з підкоренням вікінґами північних земель, нинішніх Нормандії і Бретані. Тепер в Парижі є пам'ятник Ярославні.

Н. Крутенко закінчує життєпис Єлизавети Ярославни, старшої доньки Ярослава Мудрого, дружини норвезького короля Гарольда Сміливого. Про неї взагалі в Україні ніхто ніколи не писав. А життя Єлизавети – це й велике кохання, і складна трагічна жіноча доля.

Надія Кучер,
Тернопіль

НОВІ ВИДАННЯ

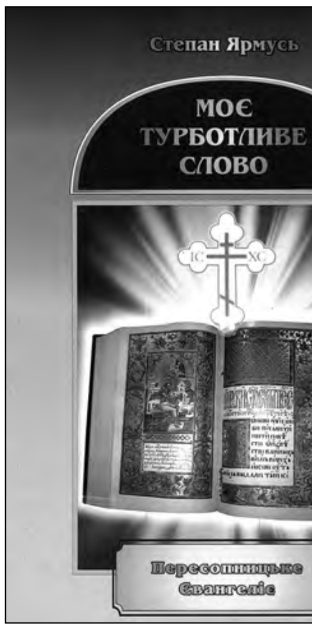
Розмова про „Пересопницьке Євангеліє“

„Моє турботливе слово...“ – це брошура, що була видана в Україні і вже мала дві презентації: в Луцьку – 20 вересня та в Рівному – 4 жовтня 2011 року. Основна тема брошури – розмова про „Пересопницьке Євангеліє“, а мета розмови – привернути увагу до вкладу українського генія в добробут людства.

Брошура має по 16 сторінок тексту українською і англійською мовами. Видання брошури оплатила Орися Романюк – членка громади св. Володимира в Кенорі, Онтаріо.

В Україні брошура не продається, а роздається професорам і студентам безплатно.

о. Степан Ярмусь,
Вініпеґ, Канада

Навчання кандидатів на громадян США

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Інформаційне бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) влаштовує курс американського громадянства, який почнеться 9 березня і триватиме до 4 травня. Лекції відбуватимуться щоп’ятниці, від 7-ої до 9-ої год. вечора у приміщенні при 1206 Cottman Ave. у Філядельфії.

Курс безкоштовний. Реєстрація – 30 дол. включає підручник, 100 питань і відповідей, які потрібно знати, щоб отримати громадянство, два компакт-диски та інші потрібні матеріяли. Реєстрація відбудеться 9 березня від 7-ої до 9-ої год. вечора в приміщенні ЗУАДК.

Можна зголошуватися вже тепер на число телефону (215) 728-1630 від понеділка до п’ятниці від 9:30 ранку до 2:30 год. по полудні.

Особи, які мешкають поза Філядельфією в США, можуть одержати пакет згаданого курсу, вивславши чек на 35 дол.(з зазначенням „citizenship“) на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

ЗУАДК

Громада...

(Закінчення зі стор. 1)

дослідження „Російський централізм і українська автономія: імперське поглинання Гетьманщини, 1760-1830-ті роки“. В даний час д-р З. Когут є директором Канадського Інституту Українських Студій при Університеті Альберти в Едмонтоні.

Ф. Сисин, експерт з історії XVII ст., отримав докторський ступінь у Гарварді в 1976 році. Його дисертація послужила основою для опублікованої праці „Між Польщею та Україною: дилема Адама Кисіля, 1600-1653 роки“.

Працюючи директором Програми українських досліджень ім. Петра Яцика у Канадському Інституті Українських Студій, д-р Ф. Сисин також є головним редактором проєкту перекладу багатотомної праці Михайла Грушевського.

С. Плохій зосереджує наукову діяльність на дослідженні давньої української історії й періоду козацтва, а також цікавиться питаннями більш сучасними. Нещодавно він опублікував працю „Ялта: ціна миру“. Д-р С. Плохій є професором української історії у Гарвардському університеті.

Під час зустрічі відбулася презентація трьох нових видань: „Розбудова України“ („Making Ukraine“) – це збірник наукових статей проф. З. Когута, „Tentorium Honorum“ – збірник наукових статтей на честь проф. Ф. Сисина і черговий том у перекладі на англійську мову монументальної „Історії України-Русі“ М. Грушевського, в комплекті з оновленим списком бібліографічних посилань.

Після неформального прийняття, в ході якого привезені гостями книги були блискавично розкуплені учасниками зібрання, авдиторія уважно слухала виступи запрошених вчених.

Д-р З. Когут розповів про своє десятирічне перебування у Вашинґтоні, зокрема про дослідницьку працю в Бібліотеці Конґресу США, також зупинився на питаннях становлення української ідентичности у добу Гетьманщини.

Д-р Ф. Сисин поінформував присутніх про деталі складного і багатогранного проекту перекладу праці М. Грушевського.

Продовжуючи презентацію чергового тому „Історії України-Руси“, д-р С. Плохій акцентував ролю М. Грушевського в українській історіографії. Дискусія запрошених науковців та слухачів розгорнулась на тему концептуальних ідей української історичної науки, зокрема противставленні популістських, клясових ідей та ролі національних еліт у державному будівництві.

Після завершення виступів та дискусій, голова Вашинґтонського осередку Наукового Товариства ім. Шевченка д-р Богдана Урбанович представила учасникам зібрання спеціяльну гостю – Джованну Броджі з Мілану, яка є одним з піонерів та провідних спеціялістів українських історичних досліджень в Італії.

Д-р Андрій Сороковський,
член Управи
Вашинґтонського осередку
Наукового Товариства
ім. Шевченка

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, грудень 2011 р.

100 дол.	Горбова Роксоляна	Holmes, PA
	Якубовичі Галина і Степан	Brick, NJ
	Воєвідка Ігор	Reno, NV
	Якубовичі Дарія і Олександер	Brecksville, OH
	Василишин Роман	Philadelphia, PA
	Байляк Анна	Mattituck, NY
75	Стецура Іван	Middleburg Hts., OH
60	Кузьмович С.	Great Falls, VA
	Вірщук Марія	Randolph, NJ
50	Кольцьо Ксенія	Seattle, WA
	Шевчук Наталія	Washington Twsp, NJ
	Байляк Анна	Mattituk, NY
	Курилко Богдан	Venice, FL
	Пласкон Юстин	Linden, NJ
45	Чіровські Марія і Лев	East Windsor, NJ
	Дрощак-Лисяк Люба	Auburn, NY
	Криштальські Віра і Ярослав	Forest Hills, NY
35	Гарасимяк Андрій	New York, NY
	Кузич Юрій	Glen Elllyn, IL
	Вовчук Василь	Hawthorn Wods, IL
	Кузич Юрій	Glenn Ellyn, IL
	МкҐрет Михайло	Franklin Square, NY
30	Козак Лідія	North Port, FL
	Рудник-Мекензі Романа	Los Angeles, CA
25	Берегулько Павло	Columbia, SC
	Кифор Карпо	New York, NY
	Микитюк О.	Scarborough, ON, Canada
	Рінник Йосиф	Milltown, NJ
	Вітковицький Ігор	Silver Spring, MD
	Андрушків Роман	Maplewood, NJ
	Бачинська Марія	Nutley, NJ
	Барановський Юрій	Venice, FL
	Беґей Роман	Tacoma, WA
	Бекерська Дарія	Tuxedo, NY
	Бонакорса Христина	Belleville, NJ
	Дячук Уляна	Rutherford, NJ
	Єфремова Марія	New York, NY
	Ґавданович Андрій	Edison, NJ
	Ґелетканичі Галина і Роман	Bedford, NH
	Гарасовська Іванка	Chicago, IL
	Голіян Михайло	Elmwood Park, IL
	Іванонко Зенон	Vestal, NY
	Карпенки Тетяна і Борис	Southfield, MI
	Клюфас Зоряна	Highland Park, NJ
	Кузьмович Христина	Great Falls, VA
	Кузик Володимир	Philadelphia, PA
	Лапичак-Лисько Люба і Михайло	E. Hanover, NJ
	Лавро Марія	Astoria, NY
	Лехман Володимир	Lafayette, IN
	Мельниченко Євген	Owings, MD
	Новак Ірина	Milwaukee, NY
	Петришин Михайло	Bellerose, NY
	Пікас М.	Olney, MD
	Романишин Петро	Arvada, CO
	Рудакевич Арнолд	Lorton, WA
	Салдана Христина	Hackettstown, NJ
	Шевчук Ігор	Yonkers, NY
	Смит Христина	Harrisburg, PA
	Стецик Орест	Uniontown, OH
25 дол.	Суран Григорій	Hillsborough, NJ
	Тимків Стефан	Millersville, MD
	Вронський Володимир	Greenlawn, NY
	Зазуля Ольга	Flushing, NY
20	Бобиляк Галина	Clifton, NJ
	Данилюк Оксана	Houston, TX
	Лімонченко Олекса	San Mateo, CA
	Мацелюх Андрій	Stamford, CT
	Сохан Ігор	Woodcliff Lake, NJ
	Сорбело Антонета	Peekskill, NY
	Сидоряки Оксана і Джералд	Hillsborough, CA
	Тарасюк Юрій	Newtown, PA
	Богданик Йосиф	Chicago, IL
	Федор Михайло	Flemington, NJ
	Качорі Іванна і Богдан	New York, NY
	Кондратюк Ольга	Roslindale, MA
	Ковач Василь	Stratford, CT
	Ломаґа Марія	Bloomfield, NJ
	Мельник Люба	Elmhurst, NY
	Ощипко Григорій	Outremont, QC, Canada
	Плавюк Роман	Montreal, QC, Canada
16	Ковалевський Микола	Tiffin, OH
15	Ціко Микола	Southgate, MI
	Дуткевич Ярослав	Alexandria, VA
	Ґайдич Микола	Kerhonkson, NY
	Головінський Іван	Somerset, NJ
	Городецька Ольга	Kendal Park, NJ
	Питель Петро	Twin Lakes, WI
	Скрибайло Степан	Sharlottesville, PA
	Стасів Роман	Congers, NY
	Субчак Богдан	Canton, OH
	Бейґер Богдан	Buffalo, NY
	Гаврилюк Василь	Newington, CT
	Голюка Олександра	Flushing, NY
	Гупало Ярослав	Chicago, IL
	Лесько Іван	Chicago, IL
	Мелех Володимир	Toronto, ON, Canada
	Раки Анна і Володимир	New York, NY
	Томащук Данило	Kansas City, MO
	Захарків Лідія	Rochester, NY
12.50	Чопик Іван	Easthampton, MA
10	Бубняк Оксана	Monroe, NY
	Чарторийський Віктор	Brooklyn, NY
	Чировська Аріядна	Succasunna, NJ
	Хома Платон	East Haven, CT
	Денисенко Тамара	Rochester, NY
	Ґут Анна	Moretown, VT
	Гафткович Надія	Wethersfield, CT
	Голюка Олександра	Flushing, NY
	Громницька Євгенія	Minneapolis, MN
	Коновал Олекса	Arlington Hts, IL
	Котис Богдан	Kendal Park, NJ
	Круцеляк Катерина	St. Louis, MO
	Кузьмин Таня	Poughkeepsie, NY
	Лаванґа Марія	Philadelphia, PA
	Оберишин Ярослав	Jamaica, NY
	Павлюк Борис	Lansdale, PA
	Полець Валентина	St. Anthony, MN
	Прокопович Іриней	Calabasas, CA
	Самотулка Дарія	Hillsborough, NJ
	Шепко Анна	New Paltz, NY
	Скерета В.	Astoria, NY
	Свансон, Анна	Palo Alto, CA
	Венке Мирослава	Union, NJ
10 дол.	Вох Дмитро	E. Hanover, NJ
	Волчук Роман	Jersey City, NJ
	Багнівський Олекса	Elkhart, IN
	Дубініни Світлана і Василій	Del Mar, CA
	Дитиняк Марія	Edmonton, AB, Canada
	Ґут Анна	Moretown, VT
	Ґуран Богдан	Venice, FL
	Кривулич Мирослав	Amsterdam, NY
	Куропасі Лідія і Богдан	Hickory, NC
	Китастий Петро	Livonia, MI
	Лищик Микола	Perth Amboy, NJ
	Мельницький Петро	Winnipeg, MB, Canada
	Мочула Михайло	Clifton, NJ
	Мир Патриція	Philadelphia, PA
	Павлів Маркіян	Montreal, QC, Canada
	Петрів Катерина	Somerville, MA
	Сендзік Віра	Trenton, NJ
5	Білик М.	Bayside, NY
	Биковський Микола	Hamlin, NY
	Билень Ярослав	Chicago, IL
	Хонюк Богдан	New York, NY
	Данчук Андрій	Livingston, NJ
	Гуралечко Люба	Union, NJ
	Квасовська Ірина	Taberg, NY
	Літепло Семен	Brooklyn, NY
	Мілянич Мотря	New York, NY
	Наваринські Марія і Мирон	North Port, FL
	Нестор Ореста	Astoria, NY
	Паславська Христина	Buffalo, NY
	Рій Михайло	Casa Grande, AZ
	Саварин Петро	Edmonton, AB, Canada
	Швейко Ліна	Fullerton, CA
	Сенько Соня	Stuart, FL
	Сохан Ігор	Woodcliff Lake, NJ
	Столярська Анна	Omana, NE
	Ткачук Тимотей	Enfield, CT
	Занків Анна	Cheektowaga, NY
	Зварун Андрій	Austin, TX
	Білецька Ольга	North Port, FL
	Фірішчак Осип	Chicago, IL
	Ґорас Степан	Jersey City, NJ
	Головата Іванна	Venice, FL
	Гумецька Ася	Ann Arbor, MI
	Колодій Зеновія	Bayside, NY
	Кравців Ярослав	N. Providence, RI
	Лоза Уляна	Buffalo, NY
	Олесницький Юрій	Toms River, NJ
	Оришщин Борис	Lakewood, CO
	Панчак Василь	New York, NY
	Пастушенко Татяна	New Providence, NJ
	Пастушок Віліям	Marcus Hook, PA
	Расяк Руслан	Leesburg, VA
	Семеняк Микола	New Berlin, WI
	Шевчук Марія	Jersey City, NJ
	Стельмах Ігор	Glastonbury, CT
	Тренза Михайло	Carle Place, NY
	Улянович Марія	Gainesville, FL
	Зайка Лавра	Cheltenham, PA

Разом: 3,633.50 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

Модест Ріпецький, член УПА, лікар зі зброєю в руках

27 грудня 2011 року виповнилося б 90 років д-рові Модестові Ріпецькому, колишньому лікареві Української Повстанської Армії (УПА) й активному членові Організації Українських Націоналістів, заслуженому редакторові „Літопису УПА".

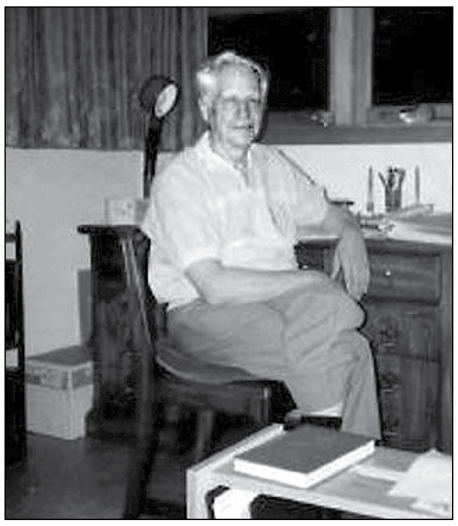
Д-р М. Ріпецький (псевдо „Горислав"), який відійшов у вічність 28 червня 2004 року в Чикаго, був лікарем Лемківського куреня УПА, надрайоновим провідником Служби безпеки ОУН надрайону „Бескид", а пізніше – членом Середовища Української Головної Визвольної Ради (УГВР), головою Об'єднання колишніх вояків УПА США і Канади, довголітнім головою Видавничого комітету „Літопис УПА", членом Редакційної ради Відділу джерел історії національно-визвольної боротьби XX ст. при Інституті української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського Національної Академії Наук України, дійсним членом Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА).

Народився М. Ріпецький 27 грудня 1921 року у Львові, в родині судді Теодозія Ріпецького та Кароліни (з дому Фріц). Навчання М. Ріпецький розпочав у Рідній школі ім. Тараса Шевченка, а середню освіту здобув у філії Української академічної гімназії у Львові. В 1940 році розпочав медичні студії у Медичному інституті у Львові, які перервав у 1944 році через воєнні дії, вступивши в УПА.

В 1944-1945 роках М. Ріпецький був лікарем в УПА на кордоні східньої Лемківщини та західньої Бойківщини. Пізніше він став одним з організаторів вишкільного табору у Буковому Берді, отримав значну кількість медичних інструментів для Головного військового штабу УПА від Генерального секретаря закордонних справ УГВР Миколи Лебедя, коли той перебував у селі Команча поблизу словацького кордону наприкінці 1944 року.

М. Ріпецький був учасником бойових дій УПА коло села Лавочне, містечка Перегінське, під Сторонною на Самбірщині. У жовтні 1947 року він перейшов з рейдуючим відділом УПА через Австрію до Західньої Німеччини.

Свою докторську працю М. Ріпецький захистив у 1956 році в Університеті ім. Людвіка-Максиміліяна у Мюнхені, де залишився працювати асистентом в університетській клініці та продовжив свою науково-дослідницьку працю.

Св. п. Модест Ріпецький

Прибувши в 1957 році до США, він зосередився на фаховому медичному перешколенні, склав іспити у 1960 році та оселився в Чикаґо, де розпочав приватну практику.

Родинне життя М. Ріпецького розпочалося 12 червня 1949 року шлюбом у таборовій церкві в Мітенвальді з Марійкою Боднаренко („Оксаною"), яка походила з історичного містечка Печеніжин на Гуцульщині, була в підпіллі, виконувала обов'язки медичної сестри Українського Червоного Хреста і була зв'язковою УПА.

М. Ріпецький відзначився як щедрий фундатор на добродійні цілі. До останніх днів він працював над історією Визвольних змагань, зокрема над темою про лікарів та медичний персонал на службі в УПА, залучивши до співпраці дружину Марію та синів Андрія та Юрія. Його спогади з часів повстанської боротьби були надруковані у виданнях „Український самостійник" у Німеччині, „Вісті комбатанта" та в „Лікарському альманасі" (США, Канада).

Старший син Ріпецьких Андрій став лікарем-психіятром у США. Він теж опублікував кілька наукових праць. Він одружений з Рутою Панчук, маґістром музики. В родині є дочки Майя і Зоя.

Молодший син Юрій-Теодозій – лікар-радіолог у штаті Висконсин, одружений з Наталією Коленською, виховують сина Андріяна-Романа.

Лікар і вояк УПА М. Ріпецький, щирий український патріот, продовжує своє життя у своїх нащадках та у світлій пам'яті про свою діяльність у душі й серцях патріотів з України та країн поселення.

Олександер Панченко,
Лохвиця, Полтавська область

Пам'яті Євгена Сярого, патріота, українського активіста в Росії

25 грудня 2011 року після важкої хвороби на 59-му році життя відійшов у вічність Євген Сярий – чудова людина, полум'яний патріот, який у наш непростий час ніколи не поступався принципами.

Св. п. Євген Сярий

Більшу частину свого життя Є. Сярий прожив у Росії, куди потрапив разом з родиною після черговї хвилі радянських репресій на західній Україні. Геолог за першим фахом, він об'їздив багато віддалених куточків колишнього СРСР.

Наприкінці 1980-их років Є. Сярий став організатором Асоціяції сприяння Народному Руховї України в Москві та душею численних акцій у російській столиці на підтримку незалежности України. Саме завдяки йому і його друзям москвичі та вся Росія вперше побачили на демократичних вічах синьо-жовтий український прапор.

Є. Сярий брав активну участь у культурній діяльності українських громадських організацій, що відродились у той час у Москві: Товариства української культури „Славутич" та Українського молодіжного клубу, був одним з ініціяторів створення Бібліотеки української літератури в Москві, підтримував українські освітні та культурні осередки.

Безкомпромісність, непоступливість і принциповість у головних питаннях боротьби за українську справу, чуйність до людей, особиста скромність – ці риси характеру Є. Сярого відзначали всі, хто знав його. Гасло „Україна понад усе!" було для нього життєвим кредо.

Після заснування Постійного представництва України в Росії (що згодом перетворилось у Посольство України) Є. Сярий став його співробітником. Працюючи у консульському відділі Посольства, Є. Сярий багато уваги приділяв допомозі українським організаціям реґіонів Росії та їхнім активістам.

Вже у зрілому віці Є. Сярий закінчив Дипломатичну академію Міністерства закордонних справ України, працював у центральному апараті Міністерства закордонних справ, Посольстві України в Узбекистані, де заслужив щиру повагу кримськотатарського народу за розуміння його прагнення повернутися на Батьківщину і відновити свої права.

Останнім часом, до своєї передчасної кончини, Є. Сярий був консулом Генерального консульства України у Мюнхені.

Ми запам'ятаємо Є. Сярого за справжній, непоказний патріотизм, любов до України, готовність віддавати всього себе на благо національної справи.

Висловлюємо щирі співчуття дружині Аллі, доньці Катерині, всім рідним та близьким Є. Сярого.

Вічна пам'ять справжньому українцеві!

Олена Андрієнко, Ярослав Базалій, Галина Боґіс-Рольф (Ганзенко), Богдан Василишин, Юрій Гнаткевич, Уляна Джаман, Павло Жовніренко, Сергій Каразій, Андрій Карплюк, Володимир Крижанівський, Віталій Крикуненко, Станіслав Лазебник, Георгій Лук'янчук, Володимир Мартинюк, Олег Медведєв, Олександер Мороз, Олена Мохонько, Валерій Петущак, Леся Підзирайло, Василь Повзун, Оксана та Ігор Погуце, Герман Попов, Андрій Попок, Віталій Портніков, Валерій Семененко, Олексій Степура, Богдан Тригук, Іван Філіпович, Андрій Штефан, Юрій Кононенко.

Ділимося сумною вісткою, що 17 грудня 2011 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

СВ. П.

ЗІРКА МАРІЯ БУРАЧИНСЬКА

нар. 4 травня 1922 р. в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 21 грудня 2011 р. в Українській католицькій катедрі св. Миколая в Чикаґо.

Залишилися в глибокому смутку:

доњка	**– РОКСОЛЯНА БУРАЧИНСЬКА**
донька	**– АРІЯДНА ГОЛОВАТА з мужем ВЛОДКОМ**
донька	**– ТАЇСА СЕНЕЧКО з мужем ЛЕВКОМ**
внуки	**– АДРІЯН**
	– НАТАЛКА
	– МАРІЯНКА
	– МИКОЛА
	– МИХАЙЛО
правнуки	**– ЛІЯМ і КЛАРК**

та ближча і дальша родина в Америці й Україні і вірні друзі та побратими.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 26 листопада 2011 р. відійшла у вічність, проживши 99 років, наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ТЕТА

св. п.

ОЛЕНА ГЕВКО

з дому КОССАК

нар. 16 квітня 1912 р. в Дрогобичі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися:

ПАНАХИДА – 30 листопада 2011 р. о год. 7 веч. в Swanson Funeral Home, Warren MI.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА – 1 грудня 2011 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Йосафата у Warren, MI.
Тлінні останки поховані на цвинтарі Mt. Olivet, Detroit, MI.

У глибокому смутку залишилися:

пасинок – ЛЮБОМИР ГЕВКО з дружиною НАТАЛІЄЮ та дітьми ІВАНОМ, АННЕТТОЮ і МАРКОМ з їхніми родинами
братова – СЛАВА КОССАК з дітьми ЗЕНОНОМ і ЛІДІЄЮ КЕРНИЦЬКОЮ з їхніми родинами
та дальша родина в Україні і США.

Вічна Її пам'ять!

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що несподівано 6 січня 2012 р. в Oxford, CT, відійшов у вічність наш найдорожчий муж, батько, дідусь, прадідусь і брат

св.п.

ІВАН КОРНІЄВИЧ ЗАКОВОРОТНИЙ

Св. пам. Іван Корнієвич Заковоротний, народжений в 1924 році в м. Харкові, церковно-громадський і політичний діяч.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – Люба
донька – Богданна Сендич і діти: Лариса і Марко з дружиною Елизабет і дочкою Іриною
сини – Ігор з дружиною Синді і діти: Андрій, Івана і Кристин
– Іван з дружиною Христиною і діти: Михайло та Стефан
сестра – Оля Петрончак з родиною та
ближча і дальша родина в Україні та Америці

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви можна пересилати до:

Kyivan Patriarchate, c/o Rev. V. Poliarny, 300 East Army Trail Rd., Bloomingdale, IL 60108.

Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the USA, 206 West 100th St. New York, NY 10025-5018.

Kyiv Mohyla Foundation, P.O. Box 46009, Chicago, IL 60646.

Ділимося сумною вісткою, що 29 листопада 2011 р. на 89 році життя відійшов у вічність

св. п.

РОМАН ЦИБИК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 5 грудня 2011 р. в Українській католицькій катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо.

У смутку залишені:

донька – МАРІЯ
сини – РОМАН з дружиною АНДРЕЄЮ
– БОГДАН з дружиною НАТАЛКОЮ
внучки – ЛЯРИСА і ЛІДА
внуки – ДАНИЛО, ЗАХАРІЙ і АЛЕКС
та ближча і дальша родина в Америці.

Вічна Йому пам'ять!

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
ТАТА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

св. п.

МИХАЙЛА КОВАЛЬЧИНА „БУРИЙ"

буде відправлена СЛУЖБА БОЖА
в неділю, 15 січня 2012 р. о год. 9 ранку
в Українській католицькій церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці у Melrose Park, PA.

Родину, приятелів і знайомих просимо о молитви за душу покійного Михайла.

Вічна Йому пам'ять!

Діти з родинами.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає